

اداره خاندانی :
محلہ پنجشنبہ بازاری صاعجیلر خاندمہ ۱۶

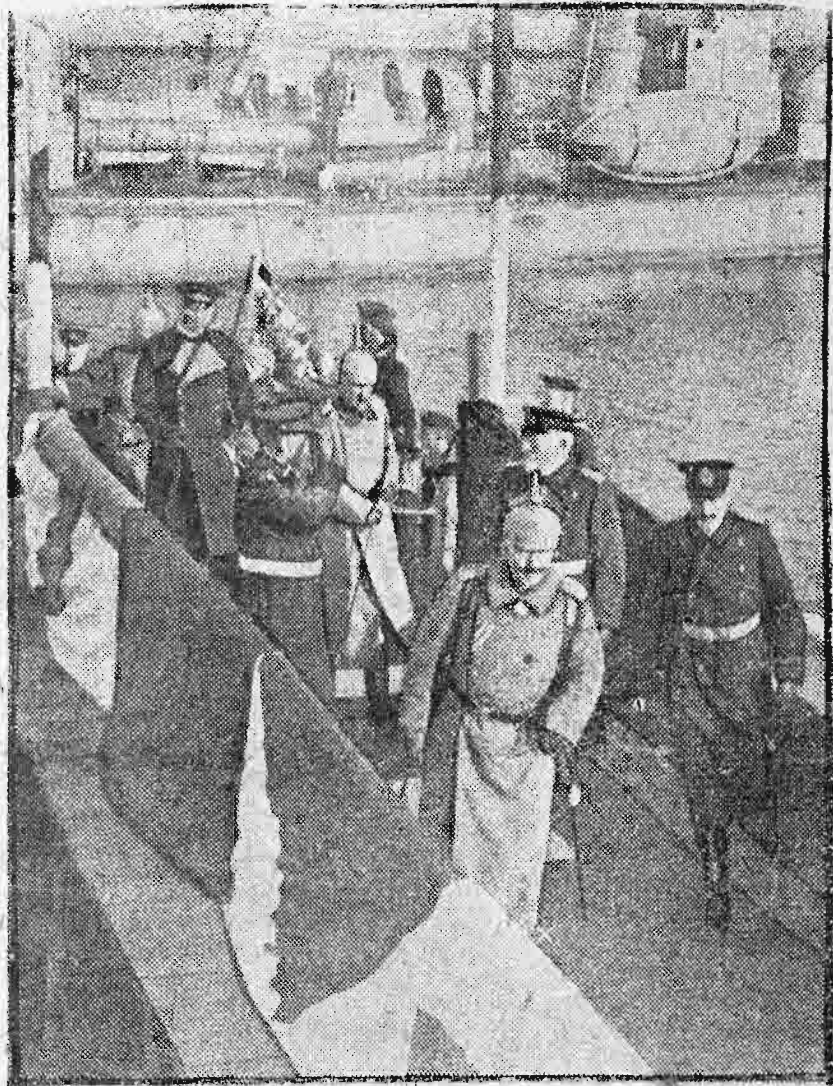
آبول

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Α'β' 'Ο'λ'ια

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ἐπίσκεψις
τοῦ
αὐτοκράτορος Γουλιέλμου
εἰς Zebrungge.

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Gent.—Ἐπὶ τῆ ἐνάρξει τῆς λειτουργίας του.

Ὁ στρατηγὸς φὸν Στάϊν,
ὑπουργὸς
τῶν στρατιαικῶν
τῆς Γερμανίας.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΑΡΕΤΗ

Ὁ Μέγας Κριτής φαίνεται δμιλῶν πρὸς τὰς ψυχὰς κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἀποδόσεως τῶν πράξεων ἐκάστου, ἐν τῇ αὐριανῇ εὐαγγελικῇ περικοπῇ. Ἀπευθύνεται πρὸς αὐτὰς καὶ ἐξαγγέλλει τὴν μεγάλην ἀπόφασιν. Καλεῖ τοὺς μὲν εἰς τὴν διαρκῆ καὶ ἀτέρμονα γαλήνην, ἀπῶθει δὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὰ βάνασα τῶν θλιβερῶν τάξεων τοῦ συνειδότου. Δὲν λέγει μόνον αὐτό, δὲν ἐξαγγέλλει μόνον τὴν ἀπόφασίν του, ἀλλὰ ἀναφέρει καὶ τὸ αἰτιολογικὸν αὐτῆς, ἀποκαλύπτει καὶ τοὺς λόγους, ἐφ' οὓς ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἐστηρίχθη.

Καίτοι εἶναι μακρὰ ἡ ἀπαρίθμησις τῶν πράξεων ἐκείνων καὶ τῶν λόγων, ἐν τούτοις, πάντες οὗτοι ἀνάγονται εἰς μίαν καὶ μόνην ἀρετὴν, τὴν ἀγαθοεργίαν. Αὕτη καὶ μόνη ἐξασφαλίζει τὴν εἰσοδὸν τῆς ψυχῆς εἰς τὸν θαλερὸν παράδεισον τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς γαλήνης, αὕτη καὶ μόνη κατακυρόνει τὴν ἐκ δεξιῶν τιμητικὴν θέσιν, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ καλοῦ ποιμένου.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Καὶ ἂν ἀφώμεν τὰς μεταφυσικὰς ταύτας θεωρίας ἀθίκτους, καὶ ἂν ἀκόμη στῶμεν ἐφεκτικοὶ ἔναντι τῶν ἐξαγγελλομένων τούτων, δὲν θὰ δυνηθῶμεν ὅμως ποτὲ ν' ἀρνηθῶμεν τὴν χαρὰν, τὴν ἱκανοποίησιν, τὴν εὐχαρίστησιν, τὸν πολλαπλασιασμόν, τὴν ἐξάνθησιν, τὰ ὅποια αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μετὰ πᾶσαν γενναίαν πράξιν, κατόπιν ἑνὸς ἀγαθοῦ ἔργου, ὑστερον μιᾶς σκοπίμου ἐλεημοσύνης, μιᾶς εὐσπλαγχνικῆς προσπαθείας. Μόνον ὅσοι ἐδοκίμασαν τὴν ἀνεκλάλητον ταύτην χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν, τὴν ὅποیان οὐδεμία ἄλλη ἡδονὴ δύναται νὰ ἰσοφαρίσῃ, μόνον ἐκεῖνοι ἐννοοῦν τὴν στέρησιν, τὴν ὅποیان θὰ ἔχουν μιᾶς ἀπολαύσεως οὐρανίας, τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ μίαν θείαν χαρὰν.

Δὲν ἐπικαλοῦμαι παρὰ τοῦ ἀναγνώστου μου τῆς σήμερον νὰ εἶναι εὐσπλαγχνικός, καλός, ἀγαθοεργός, πρόθυμος χάριν τῆς ἐνδεοῦς κρινωνίας, χάριν τῆς ἀναξιοπασχούσης ἀνθρωπότητος, χάριν καὶ πρὸς ὄφελος τῶν ἐνδεῶν. Τοῦ προτείνω νὰ ἐνστερνισθῇ τὴν ἀρετὴν ταύτην δι' ἑαυτὸν καὶ μόνον, χάριν τῆς ἠθικῆς ἀμοιβῆς, χάριν τῆς εὐγενοῦς τρυφῆς, τὴν ὅποیان εὐθὺς ἀμέσως θὰ δοκιμάσῃ. Ζητῶ νὰ γίνῃ περισσότερο εὐσπλαγχνικός, διὰ νὰ γίνῃ περισσότερο εὐτυχής. Ἐπιθυμῶ νὰ τοῦ συστήσω περισσότερο γενναιοδωρίαν, διὰ νὰ καταστῇ εὐδαιμονέστερος.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ

Ὅταν στρέψῃ τις ἀνά τὴν πόλιν μας τὸ βλέμμα, θέλει ἐξάπαντος παρατηρήσῃ τὴν ἀκαταπόνητον φιλανθρωπικὴν κίνησιν, ἣς εἰς πᾶσαν γωνίαν αὐτῆς ἔχει διοργανωθῆ.

Κυρίαί τῆς ἀνωτέρας παρ' ἡμῖν ἀριστοκρατίας, δεσποινίδες ἄβραι καὶ χαρίεσαι, ἀπετέλεσαν πάντοτε μὲν, ἰδιαίτερος δ' ἐπ' ἐσχάτων, τὸν εὐγενῆ πυρῆνα, παρὶ τὸν ὅποιον ἡ φιλανθρωπία ἐκδηλοῦται ἀφθονος, πλουσία, ἀπροσποίητος.

Καὶ εὐρίσκειται τις πρὸ τοῦ συγκινητικοῦ θεάματος, καθ' ὃ ἡ τάξις ἐκείνη τῶν ἠύνομητων ὑπὸ τῆς τύχης, ἀντὶ νὰ μείνῃ ὑπαύχην καὶ ἀνάλητος πρὸ τῶν ἐνδεῶν καὶ πσοχόντων, κάμπτεται, κατέρχεται καί, ὄχι μόνον προσφέρει τὸ τάλαντον, ἀλλὰ καὶ ὑπηρετεῖ, ἐργάζεται, μοχθεῖ, ἐπαγρυπνεῖ, διανέμει τὰ βοηθήματα καὶ τὸ θερμὸν γέμμα. Καὶ ἀντικρῦζονται τότε τὰ δύο πρόσωπα, τὸ ρικνὸν καὶ χλωμὸν τῆς πτωχῆς γυναικός, πρὸς τὸ ἄβροδίατον τῆς μεγάλης δεσποινίδος, νομίζει δὲ μάνεις, ὅτι τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο χαρίζουν ἀμοιβαίως μίαν καλλονὴν ἀγνωστον, μίαν χάριν ἀνέφικτον, ἐν θέλγητρον μυστικόν.

Τὸ πρόσωπον τῆς πτωχῆς τὸ φωτίζει ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ χαρὰ, καὶ τῆς δεσποίνης ζωογονεῖ ἡ συναίσθησις τοῦ ἀγαθοῦ τῆς εὐεργεσίας.

Κάποιος σοφὸς εἶχε διατυπώσῃ μίαν γνώμην σχετικὴν :

— Ἐν πρόσωπον δὲν εἶναι ὠραῖον, ἂν δὲν εἶναι καὶ καλόν.

Ἐπάρχει, ἄρα γὰρ, ζωηροτέρα ἐκδήλωσις ἀγαθότητος ἀπὸ τῆς αὐθόρμητον, τῆς εὐγενῆ προθυμίας, μεθ' ἧς αἱ κυρίαί μας σπεύδουσιν νὰ παρηγορήσων, νὰ βοηθήσων, νὰ συνδράμουν :

Καὶ παρουσιάζονται πρὸ τῶν ὀμμάτων μας σερμαὶ καὶ ἀρχαιοπρεπεῖς Ἐστιάδες, αἱ ὅποια τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς φιλανθρωπίας ἀβαστον διατηροῦσαι, μεταδίδουσιν ἐξ αὐτοῦ ἀφθόνως εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν ἀνάγκην του.

Δὲν θὰ κατέλθωμεν εἰς ἀπαρίθμησιν τῶν εὐαγῶν ἔργων, τὰ ὅποια συνέστησεν ἡ γυναικεία πρωτοβουλία καὶ ὁ γυναικεῖος ἤλιος διατηρεῖ, δὲν θὰ ὀνομάσωμεν ἐδῶ τὴν εὐγενῆ λεγεῶνα τῶν κυριῶν, αἵτινες μὲ θυσίας, μὲ κόπους, μὲ ἰδρωτὰ ἐργάζονται, χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Καὶ δὲν θὰ κάμωμεν τοῦτο, ὄχι μόνον διότι ἡ ἀπαρίθμησις ἐκείνη θὰ ἦτο μακρὰ καὶ οὐκ ἐπιτελής, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μὴ λογιθῶμεν, ὅτι πρὸς πρόσωπα μᾶλλον ἀποβλέπομεν ἢ εἰς τὰ ἔργα.

Μακρὰν βεβαίως ἀπὸ τὴν σκέψιν παρομοία ὑπόνοια. Ἡ τόση εὐεργετικὴ κίνησις, ἡ ἀθορυβος, ἡ ἀσφαλής, ἡ σταθερὰ καὶ βεβαία, εὐρίσκει τὴν ἀμοιβὴν τῆς ὄχι εἰς τὸν πάταγον, τὴν διαφήμισιν, τοὺς ἐπαίνους, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἀγαθοεργίαν, εἰς αὐτὸ τὸ μεδίσμα τῆς παρηγορουμένης χήρας, τοῦ ὄρφανου, τοῦ τραπεζομένου ἀπόρου. Καὶ εἶναι ἀληθῶς ἡ ἀμοιβὴ αὕτη ἡ ἀρίστη, ἡ μᾶλλον ἀληθής, ἡ ἀσάλευτος καὶ μεχία.

Εἶναι γλυκυτέρα ἡ ζωὴ, εἶναι ὠραιότερος ὁ βίος, ὅταν ἀφισροῦται πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ἡ θλίψις, ἡ ἀτρία, ἡ ὅποια οὐκ ἴσπανίως καὶ πολλακίς ἀκαθυρίστως κατατρέχει τὰς ψυχὰς, φεύγουσι ταχύτερον πρὸ τῆς εὐεργετικῆς δράσεως, πρὸ τοῦ ἐκδηλουμένου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης.

Ἄλλ' ἂν αἱ κυρίαί μας δὲν ἀπέβλεψαν εἰς τὸν ἐπαῖνον καὶ τὸ θυμίσμα, κοπιῶσι ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν καὶ ὑπὲρ αὐτῶν φροντισσοῦσαι, ἂν δὲν ἐπεδίωξαν τὸν θόρυβον καὶ τὸν πάταγον, δὲν πρέπει δι' αὐτὸ ν' ἀποστρηθῶσι καὶ τοῦ πρὸς τὸ ἔργον των ἐνδιαφέροντος.

Πάντως ἔχομεν καθήκον νὰ μὴ μείνωμεν ἀδρανεῖς καὶ ἀδιάφοροι πρὸ τῆς ποικίλης εὐεργετικῆς τῶν δράσεως. Ὁφείλομεν νὰ δεῖξωμεν πόσον ἐπιτιμῶμεν τὴν ἱερότητα τοῦ σκοποῦ των καὶ τὸ

λυσιτελὲς τοῦ ἔργου των. Ἐχομεν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνισχύσωμεν τὰς προσπαθείας των, νὰ τονώσωμεν τὸν ζήλόν των, νὰ τεθῶμεν εἰς τὸ πλευρὸν των.

Ὁ δὲ τὸ χεῖμα, ἕτερος τὸν λόγον, τρίτος τὴν ἠθικὴν συνδρομὴν, ἄς μὴ τὴν φειδωλευθῇ. Ἄν πάντοτε τὰ ἔργα ταῦτα πρέπη νὰ ἐνισχύωνται καὶ νὰ συντρέχωνται, ἰδιαίτατα ἴν πρέπει νὰ στεφθῶσι διὰ τοῦ κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐφοῦ ὁ σκοπὸς των εἶναι ἱερός, καὶ τὸ ἔργον των ταχὺ καὶ ἐπιβαλλόμενον.

Εἰς τὴν πενομένην ὑπαρξιν ἡ ἀναβολὴ εἶναι τὸ φοβερότερον πλήγμα. Ἡ ταχέια, ἡ πρόσφορος συνδρομὴ, ἔστω καὶ ἐλοχίστη, εἶναι πάντοτε λυσιτελεστέρα ἀπὸ ἄλλην ἀφθονότεραν, ἀλλὰ καθυσταρῆσαν. Καὶ μετὰ τὴν σκέψιν αὐτὴν, ποιούμεθα ἐκκλησίαν εἰς τοὺς δυναμένους καὶ τοὺς εὐπόρους. Ἴδου μία εὐκαιρία, ὅπως χρησιμοποιήσωσι μέρος τῶν ἀγαθῶν των ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς κρινωνίας. Ἄπαιτεῖ γενναίαν καρδίαν καὶ ψυχὴν φιλανθρωπικὴν.

Οἱ ἄγγελοι τῆς εὐεργεσίας ἤρχισαν τὸ εὐγενὲς ἔργον των. Καθῆκόν μας εἶναι νὰ τοῖς ἐνισχύσωμεν εἰς αὐτό.

Θ. Κ. Μ.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΣ

Ὁ κόσμος ἔχει ἄπειρες χαρὰς γιὰ τὸν καθένα, ποὺ λαχταροῦνε ἢ καρδίαι, ὅταν τῆς ἀποκτήσουν, ὅλα γελοῦν στὸ γέλο τὸς τότε χρυσοτυμμένα καὶ θησαυροὶ θὰ τρέξουν, ἀρκεῖ νὰ τοὺς θελήσουν.

Ἄπ' ὅλες ὁμως τῆς χαρῆς, μία χαρὰ καὶ μόνη φῶς θεῖο στεφανώνει : τὸ ὄμα Θεοῦ τὴν γέννησις διὰ φωνῆς ἀγίας : τῆς ἀγαθοεργίας.

Εὐλογημένοι οἱ θνητοί, ποὺ περπατοῦν μαζί της, ποὺ ἔχουνε στὰ στήθη τους παραδεισο κρυμμένο κάλλιο πτωχὸς μ' ἐκείνην παντοεινὰ νὰ ζῆ τις, παρὰ μὲ πλοῦτη περισσὰ καὶ στήθος πετρωμένο.

Χαρὰ σὲ σὰς, ποὺ δίνετε λίγο ξαστὸ φαγάκι στὴ χῆρα, στ' ὄρφανό, χωρὶς νὰ ξεῦρ' ἡ ἀριστερά, ἡ δεξιὰ ποὺ πράττει μυστήριον τραγόν.

Τόσα ὑγρά ματάκια, ποὺ στρέφουν εἰς τὰ θνητὰ μὲ τόση συντριβή, μύριες εὐχῆς σὰς δίνουν ποιὲ νὰ μὴ σὰς λείψῃ καθὲ καλὸ στὴ γῆ.

Κ. ΛΕΩΝΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἐλπίς καὶ ἡ εὐδαιμονία ἀναιροῦσιν ἀλλήλας. Τὶ εἶναι εὐδαιμονία; πλήρωσις ὀριου, πέραν τοῦ ὁποίου οὐδὲν ὑπάρχει. Τὶ δὲ εἶναι ἐλπίς; πόθος τελειότητος ἀπολαύσεως. Εὐδαιμονεῖς; δὲν ἐλπίζεις. Ἐλπίζεις; δὲν εὐδαιμονεῖς.

Ἐρωτᾷ τις ἑαυτὸν, ἂν πρέπη ν' ἀγαπήσῃ; Τοῦτο δὲν ἐρωτᾷται. Πρέπει τις νὰ τὸ αἰσθάνεται. Παρὶ τούτου σκέψις δὲν γίνεται. Εἰς τὸν ἔρωτα φέρει τις αὐτομάτως καὶ ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀπατάται, ὅταν ζητῇ συμβουλήν.

Ἡ ἀγαπῶν πρώτην φορὰν καὶ ἄνευ ἐλπίδος μάλιστα, εἶναι Θεός. Ὁ δὲ ἀγαπῶν δευτέρα φορὰν, εἶναι τρελλός.

Ὅταν ὁ ἔρως μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν διαμείνῃ, οἱ ἔρασταί εἶναι ἀκόμη εὐτυχεῖς.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

Γιατί αυτό το σπίτι με είχε κινήσει την περιέργεια; Γιατί αυτή η θύρα ή κλειστή με έσφιγγε την καρδιά;

Δεν ήμπορούσα να το εξηγήσω, και όμως αυτό το σπίτι μ' έπιάγωνε. Γύρω έβρασίλευε σιωπή... Όταν έπέρανα κόνεις, οι σκύλλοι δεν αγαύγιζαν και τὰ πουλιά έφρευγαν, χωρίς να φωνάζουν... Μέσα τοιμουδιά... Αν έλειπαν τὰ παραπετάσματα και ο καπνός, που άνέβαιναν από την στέγη, θα έλεγες, ότι είναι άκατοίκητοι.

Χθές, πρὸς τὸ μεσημέρι, έπέστρεφα από τὸ χωριό και, για να αποφύγω τὸν ήλιο, έπήγαινα κάτω από τὸς τοίχους τῆς έπαύσεως.

Έμπρὸς εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι οἱ ὑπηρέται σιωπηλοὶ έρόρτωναν ένα άμαξι με άχυρα. Η θύρα ήτο άνοικτη. Έρριψα ένα βλέμμα και είδα εἰς τὸ βάθος εἰς ένα μεγάλο πέτρινο τραπέζι ένα κάτασπρο γέρο με τὸ κεφάλι εἰς τὰ χέρια, με ένα μικρὸ σακκάκι και με κουρβλιασμένο πανταλόνι. Σταμάτησα. Ένας από τὸς άνθρώπους με είπε χαμηλά:

— Σούτ! Είναι ὁ κύριος... Είναι εἰσι από τὸ δυστύχημα τοῦ γιου σου.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν μιὰ γυναίκα και ένα παιδάκι με μαύρα έπέρασαν από ποστά μας και εἰσήλθον εἰς τὴν έπαυλιν. Ὁ άνθρωπος προσέθεσεν:

— Η κυρία και ὁ άλλος γιός, που έπιστρέφουν από τὴν λειτουργίαν. Πηγαίνουν κάθε μέρα, άφ' ὅτου έσκατώθης τὸ παιδί. Α! κύριε, τί άπελπίσια! Ὁ πατέρας φρονεἰ άκόμη τὰ φροήματα τοῦ πεθαμένου. Δεν μποροῦν να τὸν κάμουν να τὰ άφιση... Ντέεεε...

Η άμοξα έκινήθη να φύγη. Ηθελα να μάθω περισσότερα. Παρεκάλεσα τὸν άμαξι να καθήσω πλησίον του και εκεί επάνω εἰς τὸ άχυρον έμαθα ὅλην αὐτὴν τὴν συγκινητικὴν ιστορίαν:

Ἐνομάζετο Γιάννης· ένα θαυμάσιο παιδί εἴκοσι ετών. Ἦτο έμμορφος και ή γυναίκες τὸν εκύτταζαν. Αλλά αὐτὸς μιὰ εἰχε στὸν νοῦν του. Μιὰ μικρούλα, γεμάτη βελούδα και παντέλλες. Εἰς τὸ χωριὸ και' άρχας δεν είδαν μ' ευχαρίστησιν αὐτὴν τὴν ένοσιν. Η κόρη ένομιζέτο κοκέττα και οἱ γονεῖς τῆς δεν ήσαν εντόπιοι. Αλλά ὁ Γιάννης τὴν ήθελε. Έλεγε:

— Θα πεθάνω, αν δεν με τὴν δώσουν. Ὅλιγον έλειψε να τὸ πάθη. Απεφάσιαν να τὸς παντρέψουν μετὰ τὸ θέρος. Ἦτο σκεδὸν ένα γεῦμα τὸν γάμων. Η νέα δεν ήτο, άλλα ήπιαν στὴν υγιειά τῆς. Κάποιος παρουσιάζεσαι στὴν θύρα και με τρεμουλιαστή φωνή ζητεἰ να ὀμιλήση τὸν κύριον. Ὁ κύριος σηκώνεται και βγαίνει εἰς τὸν δρόμον.

— Κύριε, τὸν είπεν ὁ άνθρωπος, θα παντρεύεσαι τὸ παιδί σας με μιὰ, που ήτο έρωμένη μου επί δύο χρόνια. Να τὰ γράμματα. Οἱ γονεῖς τὰ ζήτησαν ὅλα και τὴν ὑποχέθησαν· άλλ' άφ' ὅτου τὴν ζήτησαν ὁ γιός σας, κόνεις των δεν με θέλει... Ένόμισα, ότι, ὕστερα από αὐτὰ, δεν ήμπορούσε να γίνη γυναίκα ενός άλλου.

— Καλά, είπεν ὁ κύριος, όταν είδε τὰ γράμματα, έλάτε να πῆτε ένα μωσχάτο.

Ὁ άνθρωπος άπαντιῶ:

— Ευχαριστῶ· έχω περισσότεραν θλίψιν, παρὰ δίψαν. Και φεύγει. Ὁ πατέρας έπιστρέφει άπαθής· παίρρει τὴν θέσι του εἰς τὸ τραπέζι και τὸ γεῦμα τελειώνει με εὐθυμίαν. Έκείνο τὸ βράδυ ὁ κύριος με τὸν γιὸ του έπήγαν μαζί εἰς τὸς άγρούς· έμειναν πολὺ ἔξω. Όταν έπέστρεψαν, ή μητέρα άκόμη τὸς έπερίμενε.

— Γυναίκα, είπεν ὁ κύριος, εἴψ έφερε τὸν γιὸ του, άγκάλιασέ τον, είναι δυστυχής!...

Ὁ Γιάννης δεν ὀμίλησε παιὰ για τὴν άγάπη του. Και όμως τὴν ήγάπα περισσότερον από κάθε φορά, άφ' ὅτου τὸν εἰδειξαν εἰς τὴν άγκαλιὰ άλλου. Ἦτο υπερήφανος και δεν έλεγε τίποτε. Αὐτὸ τὸν σκότωσε. Δυστυχισμένο παιδί!... Κάποτε έπέρανα μόνος ὀλόκληρος μέρας, χωρίς να κινήθῃ. Άλλες ήμέρες εἰργάζετο με λύσσαν και έτλειωνε μόνος τὴν δουλειὰ δέκα εργατῶν. Όταν ήρχετο τὸ βράδυ, παραπαύσε ως στὴν δύσι τοῦ ήλιου. Όταν τὸν έβλεπαν εἰσι, δεν ήξευραν τί να κάμουν. Έφραδύντο κόνενα δυστύχημα. Μιὰ μέρα εἰς τὸ

τραπέζι ή μητέρα του, με μάτια γεμισμένα δάκρυα, τὸν είπεν:

— Άκουσε, Γιάννη, αν τὴν θέλεις, θα σε τὴν δώσουμε.

Άπήντησεν άρνητικὰ και έξήλθεν. Από εκείνη τὴν ήμέρα ήλλαξε τρόπον ζωῆς· έγενε φαιδρός, για να έτθαροῦνη τὸς γονεῖς του. Τὸν ξαναείδαν εἰς τὸν χορόν, εἰς τὸ καπηλειό, εἰς τὰς συναναστροφάς. Ὁ πατέρας έλεγε:

— Γιατρέυθηκε.

Η μητέρα εἰχε πάντοτε φόβους και περισσότερον από κάθε άλλη φροὰ έπιετήσε τὸ παιδί τῆς.

Ὁ Γιάννης έκοιμάτο με τὸν άδελφὸ του. Η πτωχὴ γρηά έβαλε ένα κρεβάτι κοντὰ εἰς τὸ δωμάτιόν των. Ἦλθεν ή έσση τὸ ἅγιον Ἦλια. Μεγάλη χαρά! Τὸ κρεσὶ χύνουνταν εἰς βροχή. Κατόπι πυροτεχνήματα, φωτιές εἰς τὸν άέρα, χροματιστὰ φαναράκια. Ζήτησ ὁ ἅγιος Ἦλιας! Έχόρευσαν ως στὴν πίστι. Και ὁ Γιάννης άκόμη εἰφάνετο ευχαριστημένος· σήκωσε τὴν μητέρα του να χορεύση. Η καυμένη ή γυναίκα έκλαιε από εὐτυχία. Τὰ μεσάνυχτα πῆγαν να κειμηθοῦν. Ὁ Γιάννης δεν έκοιμήθη ὁ άδελφός του κατόπι διηγείτο, ότι ὅλην τὴν νύχτα έκλαιε. Α! σὰς λέγω, ότι πονούσε πολὺ! Τὴν άλλ' ήμέρα, πρὸς τὰ ξεμερώματα, ή μητέρα ήκουσε κῆποιον να περνῃ τρεχᾶτος από τὸ δωμάτιόν τῆς. Εἰχε μιὰ προαίσθησι.

— Γιάννη, που εἰσαι;

Ὁ Γιάννης δεν άπαντιῶ. Γρήγορα-γρήγορα σηκώνεται ή μητέρα.

— Γιάννη, που πᾶς;

Ὁ Γιάννης άναβαίνει εἰς τὸ ὑπερῶν. Τὸν άκολουθεἰ.

— Παιδί μου, για τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Σφαλῆ τὴν θύρα και τραβῆ τὸν σύρτη.

— Γιάννη, Γιαννάκη μου, πές μου, τί πᾶς να κάμεις;

Ψηλαφῶντας με τὰ χέρια τῆς, που τρέμουν, ζητεἰ τὸν μόνδαλο. Ένα παράθυρο, που άνοίγει, τὸ κτύπημα ενός σώματος εἰς τὰς πλάκας τῆς αὐλῆς και τελείωσε...

Τὸ εἰχε πᾶ τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί:

— Τὴν άγαπῶ πολὺ. Τὴν θέλω.

Α! ἄθλιες καρδιές που εἰμεθα! Και όμως είναι ὀλιγον δύσκολον να μὴ μπορέση ή περιφρόνησις να σκοτώση τὴν άγάπη!...

Έκείνο τὸ πρωὶ οἱ χωρικοὶ έρωτοῦσαν ποιὸς φωνάζει εἰσι από τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

Και είδον εἰς τὴν αὐλήν, έμπρὸς εἰς τὸ ξύλινο τραπέζι, τὸ σκαπασμένο με δροσιὰ ως αἷμα, τὴν μητέρα ὀλόγυνη, που θρηνηλογοῦσε με τὸ νεκρὸ παιδί εἰς τὰ χέρια.

(Μιστάφρασις)

II. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΙΔΟΣ

Έξήτουν να γράψω. Ηθελα να χαράξω μερικὰς γραμμὰς και να εντρυφήσω ὀλιγον εἰς τὰς γραπτὰς ιδέας, να ένασχοληθῶ με τὴν πνευματικὴν εργασίαν, ή ὁποία με τέρπει τόσο πολὺ.

Τί να γράψω όμως; Δυστυχῶς τὸ πνεῦμά μου εἰχε πάθει τὴν λεγομένην στεῖρωσιν και οὐδὲ λέξιν ήδυσίαν να χαράξω.

Πῶς γίνεται πολλὰκις ὁ άνθρωπος! Ἐπί πολλὴν ὥραν προσεπάθησα, ήρχισα περιγραφάς, κοινωνικά θέματα, πλην δεν με ήρεσκε τίποτε.

Έσκεπτόμην ἀδικία και εἰς τὸν νοῦν μου συνωθοῦντο μυρία σκέψεις, άλλαι ὑπαγορευόμεναι από τὴν καρδιά και άλλαι επιπόλαιαι, άλλα δεν εἰχα τὴν δύναμιν να έξωτερικέσω τίποτε ὠραῖον και ὀρθόν.

Απέδωκα τὸ σφάλμα εἰς τὴν γραφίδα μου και ήθέλησα να τὴν αλλάξω, διότι μοι εἰφάνη άρκετὰ από τὴν τριβὴν χαλασμένην.

Τὴν στιγμήν όμως, που ήτοιμαζόμην να τὴν ρίψω, ήκουσα ένα έλαφρὸν στεναγμόν και τὴν ήσθάνθην εἰς τὸν δάκτυλόν μου να τρέμη. Τὴν παρετήρησα εκπληκτος και βλέπω δύο μελανὰ θεομα δάκρυα ν' αφήνη επάνω στο χαρτί. Σταμάτησα... Πόνεσε ή ψυχὴ μου δια τὴν σκληρότητα πρὸς τὸ άνόλοχρον άψυχον πλάσμα και έμεινα άμφορρέπουσα.

Τί να κάμω; Ὡς να μετενόησα λοιπόν, τὴν έπα-

νέθηκα εἰς τὴν θέσιν τῆς και ήρχισα να γράφω. Η χεῖρ μου τώρα έτρεχεν επί τοῦ χαρτου, τὸ πνεῦμα άκράτητον ὑπηγόρευε τὰς φράσεις και ή μελάνη έβαφε τὰς λευκάς γραμμὰς, επάνω εἰς τὰς ὁποίας εἰφάνετο ὅλη ή δύναμις τῆς γραφίδος.

Δεν ήμην πλέον κυρία εαυτῆς. Εγὼ, τὴ γίγας ενόπιον τῆς γραφίδος, κατέστην πολὺ μικροτέρα αὐτῆς, διότι ὑπερίσχυσε αὐτῆ.

Ἴδου τί εἰγραφεν ή γραφίς μου:

« Με ευράννησε ὥρα και ήμέρας ὀλοκλήρους εἰς τὰς χεῖράς σου, δια να έξυπηρετήσης τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ πνεύματος σου, τοῦ ὁποίου τὴν ισχὴν άκόμη δεν εἰξέυρεις εἰς ποῖον ὀφείλεις. Με μεταχειρίσθης ως άνδράποδον και με κατεδικάσες, με σκυμμένη τὴν κεφαλὴν, να τρέχω επάνω εἰς τὰς πελωρίας λευκάς εκτάσεις τοῦ χαρτου, χωρίς να ζητήσης τὴν ἄδειάν μου.

» Τώρα, επειδὴ εκουράσθην ὀλιγον, με περιφρονεἰς και ζητεἰς να με ρίψης ως άχρηστον. Αλλά εκσέφθης ποτὲ τὴν ιδιικήν μου δύναμιν; Τί θα εἰγίνεσο χωρίς ἐμέ; Ποῖον θα εἰρρισκες πιστότερον θεράποντα, εἰλικρινέστερον σύντροφον και άσφαλέστερον ὀδηγόν εἰς τὰς σκέψεις σου, εἰς τὰς κλίσεις σου, εἰς τὸς πόνους και τὰς χαράς σου;

» Ρίψε με. Δεν θα λυπηθῶ, διότι θα καθῶ εἰς τὴν άφάνειαν, άλλα διότι οὔτε εν ευχαριστῶ δεν θ' άκούσω από τὰ χεἰλη σου.

» Η ὀλιγὴ ζωὴ μου ὑπῆρξεν ενεργὸς και ὀφέλιμος, και μένω δια τοῦτο ευχαριστημένη. Εἰμαι ή μόνη, ἴσως, κυρίαρχος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Από τὰς πρώτας ήμέρας τῆς μαθητικῆς ήλικίας μέχρι τοῦ βαθυτάτου γήρατος, εἰγὼ τίθεμαι εἰς κοινήν χρῆσιν τῶν θνητῶν. Η δύναμις μου είναι άθάνατος, διότι σχετίζομαι άμέσως με τὸ άθάνατον πνεῦμα τοῦ άνθρώπου. Πρὸ ἐμοῦ, βασιλεῖς, μεγαστάνες, πλούσιοι κλίνουν τὸν αυχένα. Εγὼ ὀρίζω τὰς τύχας μυριάδων λαοῦ και εἰγείρω επαναστάσεις, κηρύττω πολέμους, φέρω ειρήνην εἰς τὸς εκθροῦς, εἰρηνεύω αισθήματα, αποκαλύπτω ιδέας, φέρω εἰς φῶς, τέλος, ὅλην τὴν άφανῆ εργασίαν τοῦ άνθρωπίνου εγκεφάλου. Εγὼ εἰμαι τὸ ὄργανον τῆς άγάπης, τῶν ἰκσειῶν, τῆς φιλανθρωπίας. Εγὼ κρούω ευγενεῖς χορδὰς, και φέρω παλμούς οἰκτου και συμπαθείας. Εγὼ κεντῶ φιλοτιμίας και φέρω εἰς συναίσθησιν τὸς σφάλλοντας, εἰγὼ εκφράζω ευγνωμοσύνην, εἰγὼ κηρύττω και ὑπερασπιζομαι τὴν άθωότητα, εἰγὼ, τέλος, στηλιτεύω και εκδικούμαι τὰς συκοφαντίας και τὰ εκκλήματα.

» Ὅσον και αν κρύπτεται από τὴν κοινωνίαν ὁ άνθρωπος, τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πλάσμα τῆς φύσεως, πρὸ ἐμοῦ όμως αποκαλύπτεται. Εγὼ δεν κερρίζω ὑποκρισίας και ψευδεῖς ὑποσχέσεις και κενὰς επιδείξεις. Εἰμαι φίλη τῆς ἀληθείας. Εἰμαι τὸ ευγενές τῆς εἰλικρινείας σύμβολον δια τὸς καλοῦς και ή άπηνῆς καταδωξίς δια τὸς εναντίους.

» Εγὼ βραδεύω τὴν άρετὴν και φαίνομαι, ὅτι φέρω επιτυχίαν εἰς καθοδούλους σκοπούς, δια να κρημνίσω επεἰτα ἐκ τοῦ ανωτάτου κοινωνικοῦ ὕψους εἰς τῆς τιμωρίας τὴν άβυσσον τὰ κρυπόμενα ψεύδη και εκκλήματα. Η ὑπεροχὴ μου είναι μεγαλτε και ή δύναμις μου, επαναλαμβάνω, άθάνατος.

» Ρίψε εν βλέμμα εἰς τὸ βιβλίον σου και θα πεισθῆς. Αἱ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας σε διδάσκει, εἰργάθησαν ὑπ' άνθρώπων, οἵτινες σήμερα, ἴσως, δεν σάζονται, άλλ' εἰγὼ ήρημήνευσα αὐτὰς και θα τὰς εἰρηνεύω αιωνίως.

» Μὴ περιφρονῆς τὸ μικρὸν ὀπλον, τὸ ὁποῖον κρατεἰς εἰς τὰς χεῖράς σου. Μὴ απομακρύνεσαι από τὸ μικρὸν ὄργανον τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ὁποίου κατοπτρίζεται ή άθάνατος ψυχὴ τοῦ άνθρώπου.»

Ἐτελείωσαν αἱ ὑπαγορεύσεις τῆς γραφίδος μου, και εἰγὼ, συνελθοῦσα εἰς εαυτὴν, μετενόησα. Δεν εκυφα μεν να ζητήσω συγγνώμην από τὴν άψυχον σύντροφόν μου, άλλ' απέστειλα πρὸς δημοσίευσιν τὰς εἰμψυχωμένας γραμμὰς, δια να ικανοποιήσω τὴν αξίωσιν αὐτῆς, τὴν ὁποίαν, φαίνεται, έχουσα δια τὴν ὑπεροχὴν τῆς δύναμιν, στηριζομένην επί τῆς δυνάμεως τοῦ πνεύματος τοῦ άνθρώπου.

MARIA ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Ζωφερά και σιωπηλή κίνησις εις τὸ νεκροταφείον, με σταυρούς, ἄνθη, κόλυβα, λαμπάδες...

Σ’ ἕνα πλούσιον κενοτάφιον, κάτω ἀπὸ μιὰ σπινθηροβόλου μαρμαρίνη προτομή καλογηραμένου γέρου, ὁ δεσπότης διαβάζει τὸ τρισάγιον. Ἡ χήρα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ μακαρίτου, βουτηγμένοι σὲ βαρεῖα καὶ πολυτελῆ μαῦρα — μαῦρα κρέπια, μαῦρα γουναρικά καὶ κατάμαυρα ἐνδύματα — πογγίζουσι με τρόπο τ’ ἀρχοντικά των δάκρυα, καὶ στολίζουσι τὸν τάφον με τὰ πλέον δυσεύρετα καὶ πολυτίμητα ἄνθη τῆς γενεᾶς ἐποχῆς. Τὰ χρυσὰ γράμματα, ποῦ ἀκτινοβολοῦν στὴν πρόσωπον τοῦ μαιωλαίου, ὑπενθυμίζουσι τὸν Γεώργιον... Μένουσι σήμερον οἱ ἄφθονοι καρπεῖ τῆς μεγάλης δράσεώς του, τὰ σημαντικὰ του κεφάλαια. Εἰργάσθη δι’ αὐτὰ. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως τὸ βράδυ καὶ σ’ ὅλα του τὰ ὄνειρα, κατεγίνετο μ’ ἐπιχειρήσεις, με κρήματα, με κέρδη. Ὁ ἥλιος, ποῦ ἐθέρμαινε, τὰ πουλιά, ποῦ κελαϊδοῦσαν, ἡ πηγὴ, ποῦ ἀνέβλυζε τὸ δροσιστὸν τῆς γερῆς, ποτὲ δὲν τὸν ἀπησχόλησαν οὐδὲ δύο λεπτά. Κάνεις ἀπὸ τοὺς φίλους του δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ βαθεῖα εὐρισκόμενον μυστικὸν τῆς ἀθεραπέυτου ψυχώσεώς του γιὰ τὸ πολὺ κρήμα. Ἐμὸχθησεν, ἀρὰ γε, τόσον πολὺ, γιὰ νὰ κληροδοτήσῃ εἰς τὰ παιδιὰ του τὰ ἰσχυρῶτα πλοῦτη, τὴν ἐκφυλιζούσαν χλιδὴν, τὴν διαφθεύρουσαν ἀδιαφορίαν γιὰ τὴν ἐργασίαν, τὴν ζωὴν ψυχρότητα καὶ τοὺς κοινωνικοὺς πόνους καὶ τὴν ἀπάνθρωπον ἀμεριμνησίαν γιὰ κάθε εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν ἰδεώδες!

Ἐνὰς πατέρα, χλωμὸς καὶ καταβεβλημένος, κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὰ τέσσαρα μαυροφορεμένα παιδάκια του. Γονατίζουν ἐπάνω στὸν νεκρὸν τάφον τῆς μακαρίτιδος. Καὶ κλαίει ἐκεῖνος τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ μικρὰ τῆν μαμὰ των. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα! Μ’ ὄλην τὴν μεγάλην πτώχειαν τῆς, μ’ ὄλην τὴν φοβερὰν στέρξιν, ποῦ ὑπόφερε, κατώρθωσε νὰ φέρῃ τὰ παιδιὰ ὡς σ’ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, χάρις εἰς τὴν μεγάλην τῆξιν, τὴν οἰκοκυραοσύνην καὶ τὴν λατρίαν τῆς πρὸς τὸ καθήκον. Ὅπως ὁ πελεκάνος ὅμως, ἔτσι καὶ ἐκεῖνη: τὰ εἴθερε με τὴν κατανάλωσιν τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ τῆς.

Παρέκει ὀλολύζει μιὰ γρηῃ, ριγμένη ἐπάνω στὸν πετωχικὸν σταυρὸν τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἐνὰς φιλεὺσπλαγχνος ἱερεὺς, συκινηθεὶς ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τῆς μάνας, ἀρχίζει τὸ τρισάγιον δωρεάν. Ὁ καὶ μένος ὁ Κῶτος! Ἦτε τριῶν ἔτων, ὅπταν ἐμειναν ὀρφανὲς ἀπὸ πατέρα. Μικρὸς-μικρὸς ἤρχισεν τὴν δουλειά, γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὰς ἀδελφὰς καὶ τὴν μάννα του. Τὸν νοῦν του δὲν ἐβασάνισε ποτὲ καμμιὰ ἄλλη σκέψις, παρὰ μόνον τὸ πῶς νὰ κρατήσῃ τίμιον τὸ ὄνομα, ποῦ τοῦ ἀφῆσαν ὁ καλὸς του πατέρας. Κι’ ὅπταν, τελευταίως, ἡ δουλειὰς του ἤρχισαν νὰ μὴ πηγαίνουν καλὰ, ὁ τίμιος ἐργάτης δὲν ἤτο πειθὰ βέβαιος, ἀν θὰ ἐκέρδιζε τὸ καθημερινὸν ψωμί καὶ τὸν σφαγεν ἡ σκία, ὄχι τῆς πτώχειας, ὄχι τῆς συμφορᾶς, ὄχι τῶν δεινῶν κάθε εἶδους, ἀλλὰ τῆς πιθανῆς ἀτιμίας. Γι’ αὐτὸ καὶ ἐκλεισε τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη του, με τὸ μικρότερον παράπονον, ποῦ γνώρισεν ποτὲ τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Σ’ ἐνὸς καλλιτέχνου τάφον, στολισμένον με δροσερὰς πρασινάδας, εἶναι μαζετωμένοι μερικοὶ νέοι. Ὁ ποιητὴς τοῦ ὄμιλου ἀπαγγέλλει καὶ, καθ’ ὑπαγόρευσιν τῆς πονεμένης καρδιάς του. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκούουσι κατηφείς, με θρησκευτικὴν εὐλάβειαν. Τελείωσεν αὐτὸς. Ὅλοι μαζί φρεσκοστολίζουσι τὸ μνήμα με διάφορα ἄνθη καὶ ἀνάμεσα τοποθετοῦν τὴν προτομὴν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ μακαρίτου. Καὶ σ’ ἐκείνην τὴν μυσταγωγικὴν σιγμῆν, φαίνεται εἰς αὐτοὺς πῶς βλέπουσι τὴν Φήμην με σπασμένα πτερὰ νὰ τριγυρίζῃ στὸν ἀνθρώπαρον τάφον, τὴν δὲ Δόξαν περιλύπον νὰ τὴν κυτάξῃ. Καὶ σιωπηλοὶ, χωρὶς ὅτι εἷνας νὰ δύναται ν’ ἀτενίσῃ τὸν ἄλλον, χύνουσι ἀφθονα δάκρυα. Γιατὶ θυμοῦνται τὰ τελευταία σπαρξέ-κάρδια λόγια τοῦ ἀνατέλλοντος ποιητοῦ. Ὁ δυστυχὴς, ἐπάλαιε τότε με τὸν θάνατον καὶ ἐν τούτοις, ὄλη του ἡ σβυνημένη καρδιά ἤτο δυνατὰ κολημένη στὸ τελευταῖον ἔργον του. Μόλις ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σφιγγόμενα δόντια του ἠμποροῦσε κάνει ν’ ἀντιληφθῇ!

— Τοῦλάχιστον νὰ τὸ εἶχα τελειωμένον! Καὶ σκέπτεται ὁ ὄμιλος, οἱ ὅλοι ἔχουσι ἀρχιμένα ἔργα, ἕνας τὴν θαλασσογραφίαν του, ἄλλος τὸ ἀνάγλυφόν του, ἄλλος τὴν νυκτοδίαν του... Καὶ βλέπουσι, πάντοτε φοβισμένοι, τὴν Φήμην με τὰ σπασμένα πτερὰ νὰ τριγυρίζῃ στὸν ἀνθρώπαρον τάφον...

Ἀνάμεσα στὰ κενοτάφια, στὰ μνήματα, στοὺς σταυροὺς, διέρχεται κἀποιος μ’ ἀργὸ βῆμα. Εἶναι βαθυσυλλογισμένος, κατακίτρινος καὶ τὰ μάτια του ἀενάως τρέχουσι. Ὁ Χάρως ἔχει ἀρπάσει μιὰ ἀγαπημένην του ὑπαρξιν. Ἀλλὰ ποῦ καὶ ποτὲ, τὸ ἀγνοεῖ! Δὲν ἔχει τὸν τάφον τῆς, γιὰ νὰ τῆς διαβάσῃ τρισάγιον, οὔτε γιὰ νὰ τὸν στολίσῃ με ἄνθη, με σταυροὺς ἢ με στεφάνους. Γι’ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος πλησιάζει ὄχι τῆς πένθιμης συνοδείας τοῦ νεκροταφείου καὶ στὰ τόσα δάκρυα, ποῦ χύνονται γιὰ κάθε ἀνθρώπινον τέλος, ἀναμιγνύει καὶ τὰ δικὰ του...

I. A. ΧΑΛΚΟΥΣΗΣ

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάλλει στὰ μνήματα τὰ μαῦρα τραγοῦδ’ ὁ κοῦκος θλιβερό, τὰ πνεῦμα πικροψιθυρίζουσι, τὰ ρόδ’ ἀφίπνουσι στεναγμοῦ!

Μπαίνω κ’ ἐγὼ στὸ κοιμητήρι, πάνω σὲ κόκκαλα πατῶ καὶ σ’ ἀδελφοῦ μου ἀχ! τὸν τάφον κανδήλ’ ἀνάπτω καὶ θρηνῶ!

Ἀκούω τῆς ψυχῆς, κρυφομιλοῦντι, βλέπω τὰ χόματα, σκιροῦντι, στεναζοῦντι ἢ ἱσιεῖ, τὰ κυπαρίσσια, καὶ γύρω τὰ βουνὰ βογγοῦντι.

Μέσ’ στήν Ἐδέμ πλανῶμαι πικροκλαίων, νὰ δῶ τ’ ἀδελφία μου ποθῶ, νὰ ξήσω μιὰ σιγμὴ μαζί τους, κοντὰ σὴ μάννα μας κ’ ἐγὼ.

F. E. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ὁ στρατηγὸς φὸν Κλοῦκ.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟ ‘Απ’Ολα

Ἐλάδομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν καὶ προθύμως δημοσιεύομεν:

Ἐν Τριβαλίῳ, τῆ 30 Ἰανουαρίου 1917.

Φίλοι κύριοι,

Τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ ‘Απ’Ολα ἀπὸ τῆς πρώτης πρὸ ἑπταετίας ἐμφανίσεώς του, ὑπῆρξα πάντοτε θαυμαστὴς του καὶ πιστὸς θιασώτης καὶ ὁπαδὸς τῶν εὐγενῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας προσέθετο διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀτόμου, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας.

Καὶ ὁ θαυμασμός μου αὐτὸς, ὄχι μόνον δὲν ἐμειώθη με τὴν πάροδον τῶν ἔτων, ἀλλὰ, τὸναντίον, ἐκορυφώθη ἐπ’ ἐσχάτων, ὅπότε πᾶσι βεβαίως φαντάζεται ἀντὶ πόσων προσπαθειῶν καὶ θυσιῶν ἐπιτυγχάνετε τὴν εὐδωσίαν ἔργου τόσον κοινωφελούς, ὅσον καὶ ἀφιλοκερδεστάτου.

Γνωρίζω τὴν ἀγάπην, τῆς ὁποίας ἀμέριστον ἀπολαύει τὸ ‘Απ’Ολα παρὰ τῆ ὁμογενεῖ κοινωνία μας, καὶ παρακολουθῶ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον πᾶσα κοινωνικὴ τάξις τρέφει διὰ τὸ φύλλον τοῦτο, ὅπερ ἀπαξ τῆς εβδομάδος ἔρχεται νὰ δώσῃ ζωὴν, τέρψιν, ἀφέλειαν εἰς τὴν οἰκογένειαν. Βεβαίως τοῦτο εἶναι ἡ καλλίτερα ἀμοιβὴ τῶν προσπαθειῶν του.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐννοῶ, οἱ τὰ ἔργα ταῦτα τὰ πνευματικὰ, διὰ νὰ διατηρηθῶσι καὶ καρποφορήσωσι, ἔχουσι ἀνάγκην πρὸ παντὸς τῆς ὀλικῆς ὑποστηρίξεως, ἔρχομαι, ὅπως προτείνω, ἵνα κάθε φίλος τοῦ ‘Απ’Ολα, ἐκτελῶν τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχη πρὸς εὐδοκίμησιν καὶ σταθερὰν ἀποτελεσματικότητα τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ φίλου κάθε οἰκογενείας καὶ ἀτόμου, συντελέσῃ εἰς τὴν πραγματικῶν μᾶς ἢ δύο ἢ καὶ πλειοτέρων ἐγγραφῶν, τὰς ὁποίας θὰ διενεργήσῃ μεταξὺ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων του. Καί, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῶ, οἱ μόνον τὴν ἰδέαν ῥίπτω, ἀμέτοχον πάσης πράξεως, συναποσιτέλλω καὶ κατάλογον τεσσάρων ἐγγραφῶν μετὰ τοῦ ἐτησίου ἀντιίμου αὐτῶν, τὸ ὁποῖον, παρακαλῶ, νὰ δεχθῆτε ὡς μικρὰν, ἐλαχίστην ἐκδήλωσιν τῆς μεγάλης πρὸς τὸ ἔργον σας ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως.

Εἶμαι πεπεισμένος, οἱ τὴν ἰδέαν μου θὰ ἐνστερνισθῶσι πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων τοῦ ‘Απ’Ολα καὶ οἱ τὸ παράδειγμα μου θὰ ὑπερακοντίσωσιν ἄλλοι.

Καὶ ἐπὶ τῆ πεποιθήσει ταύτῃ, παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφρασίαν τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐκρινούς ἐκτιμῆσεως, μεθ’ ἧς διατελῶ

Πρόθυμος

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γ. ΓΙΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

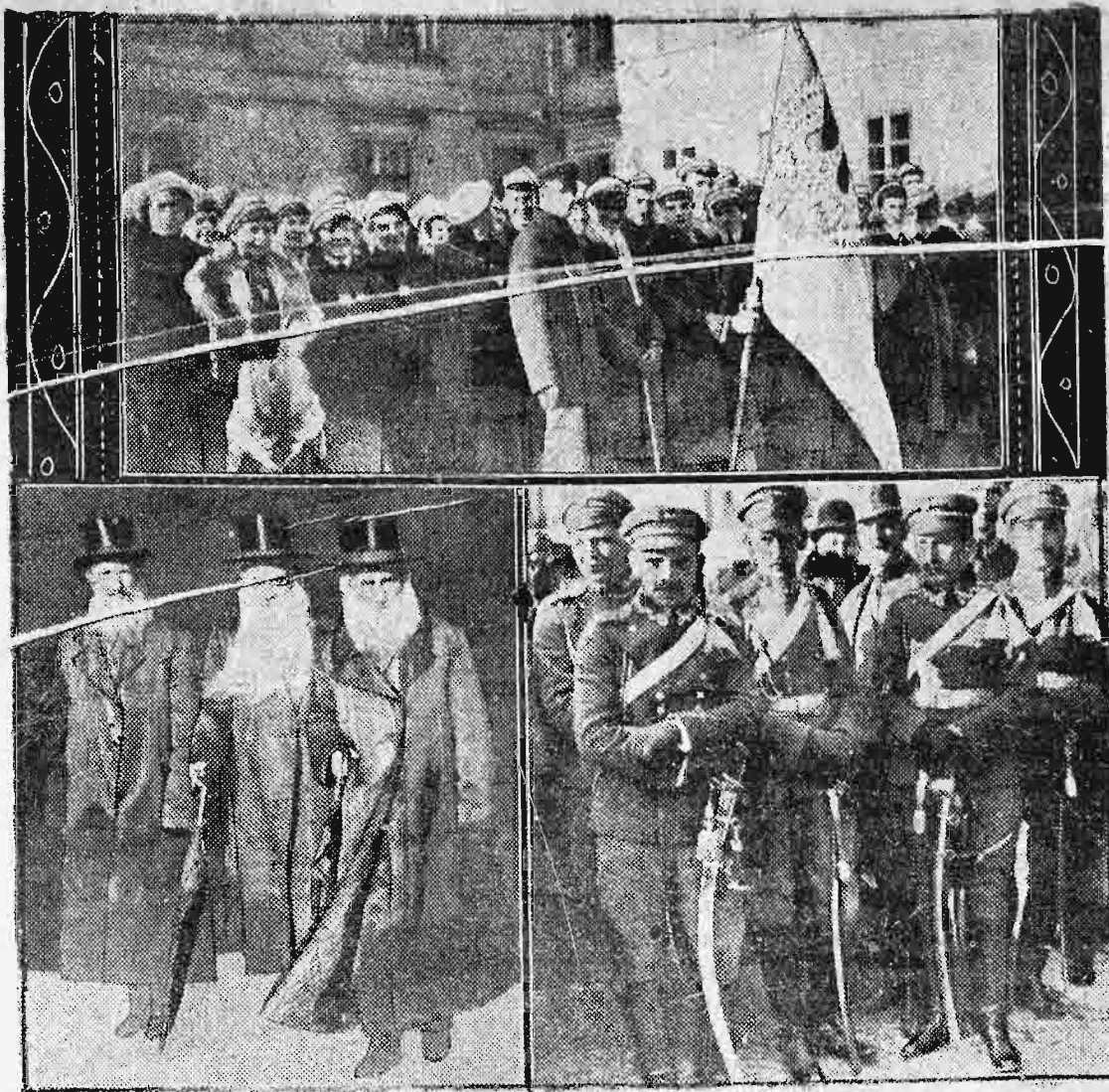
Ἐγγράφατε:

- τὴν δ. Σμαρὰ Κ. Βέικου (εἰς Πρώτην),
> > Μαρίκαν Π. Μαυράκη (εἰς Φανάριον),
τὸν κ. Χρήστον Μεγαρέα (εἰς Πόλιν, Σιωνδζή χάν),
> > Ἀσκληπ. Ἀναστασιάδην (> > >)

Βαθύτατα συγκινηθέντι ἐκ τῆς ζωηρᾶς ἐκδήλωσεως τῶν αἰσθημάτων φιλίας καὶ ἐκτιμῆσεως τοῦ κ. Λ. Γ. Γιασημακοπούλου, τὸν εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν, τὴν ὁποίαν εἰσηγεῖται, τοῦ ἔργου ἡμῶν, μετ’ αὐτοῦ δὲ ἐλπίζομεν, οἱ τὴν εὐγενῆ του πρωτοβουλίαν θέλουσι μιμηθῆ καὶ ἄλλοι φίλοι τοῦ ‘Απ’Ολα.

Διὰ νὰ κρατῶμεν δὲ ἀνημέρους τοὺς ἀγαθὰς μας ἐπὶ τῆς κινήσεως ταύτης, θέλομεν δημοσιεύει τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς συστήσωσι νέας ἐγγραφὰς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν νεοεγγραφομένων.

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ

Από τας πολωνικὰς εορτάς.

Στρατιῶται ποδηλατῆται με σιδηρὰς περικεφαλάς.

17 Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 229)

Κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ πόνου του, συνεκέντρωνε ὅλον τὸ ψυχικὸν σθένος του διὰ ν' ἀντιδρᾷ εἰς τὴν φύσιν. Οὐδέποτε ἐφώνουζεν ἢ παρεπονείτο κἀν' ἔμμενε μόνον ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κλίνην του εὐθὺς καὶ ἀκίνητος, ὡς ἄγαλμα βασιλέως ἐπὶ τοῦ τάφου του. Γενικῶς μὲ παρήγγελλε νὰ τοῦ διαβάσω κἀτι, ἐλπίζων, ὅτι εἴτε ἡ σκέψις τοῦ βιβλίου θὰ κατεκυρίευσεν τὸ πνεῦμά του, εἴτε ὁ μονότονος ἦχος τῆς φωνῆς μου θὰ τοῦ ἔφερε τὸν ὕπνον.

Ἐκεῖνην τὴν νύκτα μ' ἔκαμε σημεῖον νὰ πάρω ἐν βιβλίον καὶ ν' ἀρχίσω νὰ διαβάζω, ἀλλὰ ματαίως ἐζήτησα νὰ εὗρω κἀτι. Τὰ βιβλία καὶ τὰς βιβλιοθήκας εἶχον κατεβάσει εἰς τὴν αἴθουσαν· ὅλαί αἱ θύραι ἦσαν κλεισταί, καὶ μόνον, κρούων τὸν κώδωνα καὶ ἀνησυχῶν ὅλον τὸ σπῆτι, θὰ ἠδυνάμην νὰ προμηθευθῶ ἐν βιβλίον. Ὁ λόρδος Κύσιγκτων ἔκαμε κατ' ἀρχὰς σημεῖον ἀνυπομονησίας, ἔπειτα ἐν ἄλλο, τὸ ὅτιον ἐσήμαινε, ὅτι παρητέτο τῆς βελτιότητος τοῦ ἐκεῖνης, μεθ' ὃ μοῦ ἔδειξεν ἐν κἀθῆσθα πλησίον του καὶ μ' ἐκάλεσε νὰ καθῆσθα. Ἐμείνομεν τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ σκότειν σχεδόν, χωρὶς νὰ ὁμιλῶμεν μόνον τὸ ὠρολόγιον διέκοπτε τὴν σιγὴν διὰ τοῦ ρυθμικοῦ του κρότου. Ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο. Αἰφνης ὁ λόρδος Κύσιγκτων ἤνοιξε τὰ μάτια καὶ στρεφόμενος πρὸς ἐμέ,

— Ὁμιλήσατε, εἰτε, διηγηθῆτέ μου κἀτι, ὅ,τι θέλετε.

Τὰ μάτια του ἐπανάκλεισαν καὶ ἀνέμεινε.

Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε μετὰ σφοδρότητος· ἡ εὐθετος στιγμή εἶχε φθάσει.
— Μιλόρδε, ἐφ' λέγω, φοβοῦμαι πολὺ διότι οὐδὲν γνωρίζω, τὸ ὅτιον νὰ προκαλέσθω τὸ ἐνδιαφέρον σας. Περὶ οὐδενὸς ἄλλου εἰμπορῶ νὰ ὁμιλήσω, παρὰ διὰ τὸν θάνατον μου καὶ διὰ τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς μου, καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἀπαιτεῖται ν' ἀκούσασθε τὸν βίον μεγάλων προσώπων, τὰ ὅποια νὰ κεντήσωσιν τὴν προσοχὴν σας.

Τί εἰμπορεῖ νὰ διηγηθῆ εἰς χωρὶς, ὁ ὅποιος ἐξῆσε τόσον ὀλιγαρκῶς καὶ εἰς τὴν σκιάν καὶ τὴν ἡσυχίαν;... Δὲν ἐγκατέλειπα τὸ χωρίον μου, μιλόρδε, δὲν τὸ ἀφήνω, εἰμὴ ἐξ ἀνάγκης. Εἶναι πολὺ γραφικόν, ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν· ἀν δὲ δὲν ἐγεννώμην εἰς αὐτό, θὰ τὸ ἐξέλεγον τὰ ζήσω. Ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὸ χωρίον μου, ὑπάρχει ἓνα ἐξοχικὸ σπῆτι, ὅπου εἶδον πλουσίους, οἱ ὅποιοι, ἐνῷ ἦτο δυνατόν νὰ φύγουν ἀπ' ἐκεῖ, ἐν τούτοις, ἔμμενον. καὶ τούτο, διότι τὰ δάση ἐκεῖ εἶναι μεγαλοπρεπῆ, τὰ μονοπάτια ἀνθισμένα, τὰ ρυάκια διαυγῆ, ὅταν κυλλοῦν τὰ νερά των ἀνάμεσα τῶν βράχων. Ἄλλοιμονον! ἔμμενον δύο μέσα εἰς τὸ σπῆτι ἐμείνο... μετ' ὀλί-

Σ' ΕΚΕΙΝΟΝ

Μ' εἶπες: — Ἄς ἔχωμε σφιχτὰ
γιὰ πάντα ἀγκαλιασμένε
τῆ: δύστυχες καρδοὐλές μας,
τῆς πολυπικραμένε!

Μ' εἶπες: — Ἄς ἔχωμε στὴ γῆ
γιὰ μόνη εὐτυχία
ἐνα παράπονο πικρὸ
στὴν ψεύτρα κοινωνία!

Μ' εἶπες: — Ἄς ζῆ στὸν κόσμ' αὐτὸν
ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο,
καὶ ἄς κρύψωμε πολὺ βαθειά
τὸν πόνο τὸν μεγάλο!

Τὸν πόνο, ποῦ γεννᾷ σ' ἐμᾶς
ἔρωε χωρὶς ἐλπίδα,
μαύρη νυχτιὰ ἀπελπισίας,
χωρὶς φωτὸς ἀχτίδα!

— Ναι, φίλε μου, στὸν κόσμ' αὐτὸν,
πῶχε σ' ἐμᾶς ποτίσει
μὲ τὴ σκληρότατ' ἀπορία
τὴν πικρὰ μεγάλη θλίψη.

Θάχω γιὰ μόνη μου χαρὰ
τὴ θεία σου ἀγάπη, ἔ
γιὰ μόνη μου παρηγοριά
τὸ πικραμένο δάκρυ!

γον δὲ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔμμενε μόνη, μέχρις ὅτου ἐγέννησε τὸ ἀγοράκι της... Μιλόρδε, αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι μία συμπατριώτισσά σας, ὡραία ὅσον οὐδεμία ἄλλη ἀπὸ ὅσας εἶδα, καλὴ, ὅπως λέγουν, καθὼς οἱ ἄγγελοι... Μόλις ἦτο δεκάοκτώ ἐτῶν, ὅταν τὴν ἀφήνω, χωρὶς μητέρα, χωρὶς πατέρα καὶ χήραν ἀπὸ λατρευτὸν σύζυγον. Εἶναι λεπτοφυῆς, φιλάσθετος, ἀρρωστη σχεδόν καὶ ὁμως πρέπει νὰ ζήσῃ ἡ νέα ἐκείνη. Ἄλλως, ποῖος θὰ ἐπροσάταυε τὸ μικρὸ τῆς παιδί; ὦ! μιλόρδε, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολὺ δυστυχεῖς εἰς τὸν κόσμον! Τὸ νὰ εἶναι τις δυστυχῆς εἰς τὸ μέσον τῆς ζωῆς του ἢ ὅταν τὸ γῆρας ἔχη φθάσει, εἶναι βεβαίως θλιβερόν, οὐχ ἦτο ὑπάρχουν μερικαὶ καλαὶ ἀνομήσεις, αἱ ὅποια ὁμολογοῦν, ὅτι παρῶσθον τὸ μερίδιον τῆς εὐδαιμονίας. Ἄλλ' ὅταν τις κλαίῃ, προτιμῶ θίξει τὰ δεκαοκτὼ χρόνια, ὅ! αὐτὸ εἶναι θλιβερότερον ἀκόμη, διότι, ἐπὶ τέλους, οὐδὲν ἀνιστῆ εἰς νεκρούς εἶναι γνωστὸν αὐτό, καὶ οὐδὲν ἄλλο μένει, παρὰ νὰ κλαίῃ τις ἐφ' ὄρου ζωῆς... Ἡ δυστυχῆς νέα!... Βλέπει μάνεις ἐνα ἐπαίτην εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δρόμου· ὑποφῆρει ἀπὸ πείναν ἢ ψυχος, τοῦ διδῆι τις μίαν ἐλεημοσύνην καὶ ἰδοῦ, ἡ θλίψις του παρῶσθεται. Ἄλλ' εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχῆ ὑπαρξίν, τῆς ὅποιας ἡ καρδιά ἔχει συντριβῆ, ἡ μόνη ἀποταξοματικὴ ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ ἀγάπη... Καὶ ὁμως οὐδαίς εἶναι πλησίον τῆς, διὰ νὰ τῆς κάμῃ αὐτὴν τὴν ἀγαθοεργίαν. ὦ! μιλόρδε, ἀν ἐγνωρίζατε τί ὄρατον νέον ποῦ εἶχεν ἄνδρα!... Μόλις ἦτο εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, εὐγενῆς φυσιογνωμία, μέτωπον ὑψηλόν... καθὼς τὸ ἰδικόν σας, εὐφυῆς καὶ υπερήφανος, με μάτια βαθυγάλανα, κάπως ὄνειροπόλα καὶ θλιμμένα... Τὸ ἔμαθον διατί... Ἡ αἰτία ἦτο, ὅτι αὐτὸς ἤγγασα τὸν πατέρα του, τὴν χήραν του, καὶ ὁμως ἔπρεπε νὰ μένη μακρὰν καὶ τῶν δύο! Τὸ μεριδίον του ἦτο πληρὸς ἀγαθότητος... Ἄ! πῶς θὰ ἐμειδία εἰς τὸ παιδάκι του, ἀν ἔζη, διὰ τὰ τὸ ἴδῃ! Τὸ ἠγάπα καὶ, προτιμῶ τὸ ἴδῃ νὰ γεννηθῆ πολλάκις ἀτέρευτο νὰ παρατηρῆ τὴν κούνιαν, ποῦ τὸ ἀνέμμενε. Δυστυχισμένος νέος!... Τὸν εἶδα μίαν θυελλώδη νύκτα εἰς ἓνα σκοτεινὸν δάσος, ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς, βρεγμένον, ἀκίνητον, ἄπνουν, με τὸ μέτωπον διάτρυτον ἀπὸ μίαν φορικώδη πληγὴν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν τὸ αἷμα ἔρρεε κρουνηδόν. Εἶδον... νεκρὸν τὸν Γεωλιέμον!...

(ἀκολουθεῖ)

© Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ ©

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

26

(συνέχεια από σελ. 230)

Παρήλθον μερικά λεπτά ακόμη, οτε, αν ευρίσκει κάποιος πελάτης του ζαχαροπλαστέιου εκεί κοντά του, θα έβλεπε τον Ζάρα ν' αναπηδᾷ και ν' άνορθούται.

Τήν φοράν ταύτην τό βλέμμα του έδειξε τήν ικανοποίησιν. Τι είδε και ηόχαριστήθη; άφηκε να του πέση ή έφημερίς, έτριψε τά χέρια έξ εύχαριστήσεως, άλλ' έξηκολούθει να κάθεται.

— Γκαρσόν, φωνάζει μετ' όλίγον, ένα κονιάκ ακόμη.

‘Ο υπάλληλος ύπήκουσε. Δέν παρήλθον όλίγα λεπτά ακόμη και ή αυτή φωνή επανέλαβε:

— Κι' ένα άλλο ακόμη.

‘Ερρόφησε και τό τρίτον ποτήριον και έφώνησε τό γκαρσόν. Του έδωσε μίαν λίραν.

— Κράτησε, του είπεν.

— ‘Ο κύριος έχει τρία κονιάκ και πόσες πάστες; ήρώτησεν ό ξυρισμένος ύπηρέτης.

— Δύο, απήντησεν άφρημένος ό Ζάρας, ένῳ έφρόντιζε να φορέση τά πῶ δέ-Σουεδ γάντια του.

Τό γκαρσόν ήτοιμάσθη να του επιστρέψη τά ρέστα.

— Κράτησέ τα, σου είπα, απήντησε και έσπευσε πρὸς τήν θύραν.

Μετά δύο λεπτά τόν έβλεπον να περνᾷ τήν θύραν, τήν όποιαν τόσα λεπτά πριν έκαιροφυλάκει.

‘Αέθη τόν πρώτον όροφον και έσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας του δευτέρου, όπου με χρυσά γραμματα επί μαύρου βάθους ήσεν χαραγμένοι δύο λέξεις: τό όνομα γνωστοτάτης ραπτρίας του καλου κόσμου τῆς πόλεως μας.

‘Εκτύπησε. Μετά δύο λεπτά μία κοραίσ τού ήνοιξεν, εκείνος επρόφρασε δύο λόγια και έμβήκεν είς τόν διάδρομον, τόν διεπέρασε και είσήλθεν είς τήν αίθουσαν τῆς άναμονῆς τῶν κυριῶν.

Είς τήν κομψήν εκείνην σάλαν με τās καταφόρους από φριγουρίνια και άλλα είκονογραφημένα φύλλα έταξέρας, με ένα διάπλατον καθρέπτην είς τό βάθος, έκάθηντο και άνέμενον τήν σειράν των αι κυρίαί, που είχον παραγγείλει κοστούμι είς τήν ράπτριαν. ‘Επρίμενον τήν σειράν των διά τήν πρόδαν. Είς τό διπλανόν δωμάτιον, τό όποϊον συνεκοινώνει με τήν αίθουσαν τῆς άναμονῆς διά μίαν θύρας, προφυλασσομένης έπιμελῶς μ' έν παραδάν, έγινοντο αι πρόβαι τῶν κυριῶν. ‘Εκει ευρίσκετο ή

διευθύντρια του έργαστηρίου, παραστατουμένη από μίαν βοηθόν. ‘Εκει έγινοντο τά συμβούλια και έλαμβάνοντο αι αποφάσεις τῆς μόδας. τās όποιās μετέπειτα έθαύμαζε χάσκων ό κόσμος τῶν άνδρῶν είς τās κοινωνικῶς συγκεντρώσεις και έσχολλίανεν άναλόγως ό γυναικείος.

Τήν στιγμήν, κατά τήν όποιαν ένεφανίσθη ό Ζάρας είς τό σαλόνι εκείνο, ή διευθύντρια του έργαστηρίου ήτο κλεισμένη είς τό δωμάτιον τῆς πρόδαν με κάποιαν δύστροπον πελάτιδα. Και λέγομεν δύστροπον, διότι, καιτοι ή θύρα ήτο καλά κλεισμένη, αν και τό παραδάν άπεμόνωνεν άρκετά τό μέρος εκείνο, έν τούτοις, ήκούετο από μέσα μία άξεϊα έπίμονος φωνή:

— ‘Οχι, δέν με πάει διόλου, είπαι, Θεέ μου, πολύ μακρύ άμ' αυτή ή γαρνιτούρα! ‘Οχι, ‘Οχι, δέν τήν θέλω. Προτιμῶ τό ρόζ, τό μπολερὸ είπαι φαρδύτερο από ό τι πρέπει, ή μέση είπαι πεσμένη πολύ χαμηλά.

Δέν ήκούοντο αι άπαντήσεις είς τās ένοστάσεις εκείνας, διότι ή ράπτρια, που είχε καλά ψυχολογήσει τήν πελατε αν τῆς, έφρόντιζε να τήν πειθῆ με τόν πειδ μειλίχιον τόνον, με τήν πειδ άπαλή φωνή.

‘Ω! ήτο πολύ πρεια και έπεικῆς ή ράπτρια εκείνη, όταν ώμίλει, άλλα τό αυτό δέν συνέβαινε, όταν έγραφε τῆς φατούρες τῶν φουστανιῶν. Τότε έξεθύμαινε άρκετά, τότε ένεθυμείτο τά βρασι στήρια, που ύπέστη από τήν πελάτιδα, και έφούσκωνε τόν λογαριασμόν τῆς, τόν έφούσκωνε δε τόσον περισσότερο, όσον έγνωρίζεν, ότι θα έπληρῶνετο από δύο ή τρία πολλάκις πρόσωπα, τά όποια άπετέλου, καιτοι ίσως δέν έγνωρίζοντο προσωπικῶς άναμεταξύ των, μίαν έταιριαν συνενδιαφερομένων γύρω είς τό τρυφερόν και έρωτύλον εκείνο πλάσμα.

‘Ο Ζάρας όμως, όταν έμβήκεν εκεί, πολύ όλίγον έφρόντιζε ν' άκούση τά διαμειβόμενα μέσα είς τό δωμάτιον τῆς πρόδαν. Δέν τόν έμελον διόλου εκείναι έστρεψε μάλλον άνήσυχος και βίαιος τό βλέμμα γύρω, διά να ζητήση κάτι...

Τήν ώραν εκείνην ή αίθουσα τῆς άναμονῆς δέν παρουσίαζε τήν συνήθη κοσμοπλήμμυραν τῶν κυριῶν. Θα ήτο έρημον, αν είς τό βάθος, είς μίαν γωνίαν παράμερον, δέν ήτο κάποια κυρία, ή όποια, ήμιεξηπλωμένη επί μίαν πολυθρόνιας, έπαιζε νευρικῶς με τήν άλυσσον τῶν φᾶς-ά-μαίν τῆς.

‘Ητο ή κ. ‘Ακάνθου.

‘Όταν ή σύζυγος του τραπέζιτου είδε τόν Ζάραν, όταν τά βλέμματά των διεσταυρώθησαν, εκείνη δέν κατώρθωσε να κρατήση τήν έκκληξίν τῆς και τήν ταραχήν.

— Πῶς έδῶ, κυρία Ζάρα; ποίος σᾶς έδωσε τήν ιδέαν να με ζητήσετε έδῶ;

— ‘Όταν κάνεις αγαπᾷ... έπιθύρουν ό νέος.

— Σιωπή, του είπε, δέν είμεθα είς τήν βεράνταν τῆς έξοχῆς μας; έξέχασες, ότι είμπορεί να σ' άκούσουν από μέσα;

— Κάνεις δέν μᾶς προσέχει, απήντησεν ό Ζάρας, πολύ όλίγον βέβαια πιστεύων είς αυτό, που έλεγεν: ‘Ολοι μέσα είπαι πιασμένοι με τήν δουλειά τους.

— Και αν έβγῃ κανείς, τί θα είπουν;
— Μπᾷ! και από πότε ό Ζάρας έπαισε να είπαι ό οικογενειακός φίλος του ‘Ακάνθου;

Είς τήν παρατήρησιν αυτήν ή σύζυγος του τραπέζιτου δέν απήντησε. Τι να είπῆ; Και αυτή ώμολόγει, ότι ό Ζάρας έδικαιοῦτο είς τοιαύτην άξίωσιν.

— Και τί ζητείς; του είπε μετᾷ ταῦτα.

— Δέν είμποροῦσα να μένω είς τό νησί, ένῳ σείς, κυρία τῆς καρδιάς μου, μένετε στο Πέρα; ήλθα και ίδού, ότι σᾶς συναντῶ.

— Και τί σκοπεύεις να κάμης τώρα;

— ‘Οχι σᾶς περιμένω να κάμης τήν πρόδαν σου και θα σᾶς είπῶ τήν γνώμην μου: ‘Υστερα θα σᾶς συνοδεύσω όπου θέλετε.

— Αυτό δέν θα γίνῆ.

— Σιμένη!

Και τό όνομα αυτό απήγγειλεν ό Ζάρας με τέτοιον τόνον, ώσαν να έλεγῆ:

— Δέν είσαι λοιπόν σύ, ή όποια μου έψαλλες τόσα και τόσα; δέν είσαι σύ, που μ' έβανκάλιζες με έλπιδας;

‘Η Σιμένη άντελήφθη τήν σιωπηλήν παρατήρησιν του φίλου τῆς και επανέλαβε:

— ‘Οχι, φίλε μου, δέν θα έπιμείνης είς αυτό, που είπες: δέν είπαι λογικόν να μείνης έδῶ. Για φαντάσου τί θ' άκουσῆς αύριον, αν μᾶς ιδῆ ή κυρία, που είπαι τώρα μέσα είς τό δωμάτιον τῆς πρόδαν;

— ‘Όστε με διώχνεις;

— ‘Οχι, άπλούστατα σου λέγω, ότι τό μέρος αυτό δέν είπαι κατάλληλον.

— ‘Εστω; άπομακρύνομαι, αν μου δώσης μίαν υπόσχεσιν.

— Ποίαν;

— ‘Οτι θα συναντηθῶμεν σήμεραν κάπου άλλου είς μίαν μακράν συνέντευξιν, αφού δέν σκοπεύετε να επιστρέψετε σήμεραν στο νησί.

— Πῶς τό ξεύρεις;

— ‘Η πρόδα σου θ' άργήση; έχετε να κάμης και μερικῶς άγοράς. Αὐτά δικαιολογοῦν τήν έδῶ διαμονήν σου.

— Προφάσεις.

(άκολουθεῖ)

‘Ο εν Τατασούλοις Ιατρομαϊευτήρ—γυναικολόγος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

δέχεται καθ' εκάστην, 1-4 μ. μ.

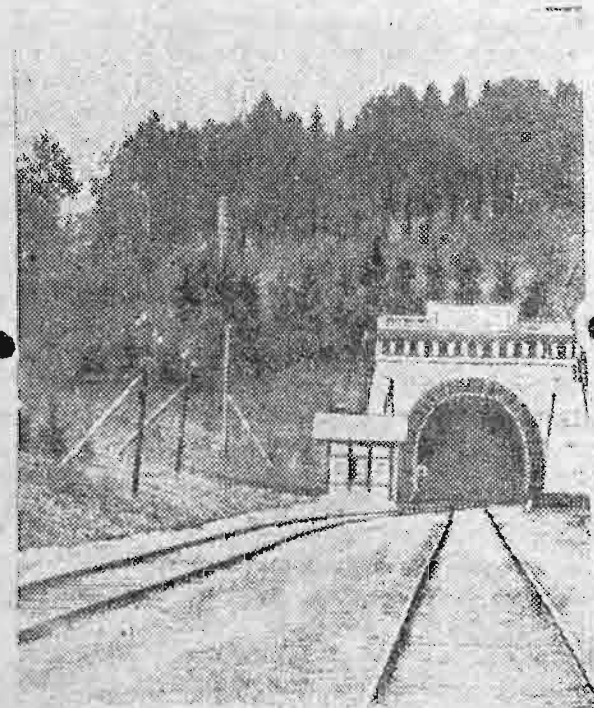
ΤΟΚΕΤΟΙ, θεραπεία ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ, ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ κλπ.

Σημ.— Πολλαι παθήσεις τῶν γυναικῶν και τῶν νεανίδων, εκλαμβανόμεναι και θεραπευόμεναι ως νευρικῶς, ως παθήσεις του στομάχου, ως αναιμιαί και τά τοιαῦτα, δέν είπαι ή παθήσεις όφειλόμεναι είς έλαττωματικήν λειτουργίαν τῶν γεννητικῶν όργάνων τῆς γυναικός.

‘Αριθμ. Τηλεφώνου: Πέραν, 735.

‘Η βορεια απηγορευμενη ζωνη των θαλασσων υπο των γερμανικων υποβρυχιων.

Είσοδος τῆς μεγάλης επί του Δουνάβεως γερφύρας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

Τὸ «Ἀσ Όλα», με τὴν πρόθεσιν νὰ διευκολύνῃ τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ πώλησιν διαφόρων ἀντικειμένων, εἰς εὐρεσίαν θέσεως ἢ ὑπαλλήλων, ἰδρύει ἰδιαιτέραν στήλην Μικρῶν Ἀγγελιδῶν δωρεάν.

Τὰς ἀγγελίας ταύτας δικαιούται πᾶς ἀναγνώστης νὰ δημοσιεύσῃ, προσερχόμενος αὐτοπροσώπως εἰς τὰ γραφεῖά μας.

Πᾶσαι αἱ σχετικαὶ πρὸς τὰς ἀγγελίας ταύτας πληροφορίες, θὰ παρέχωνται ἐν τοῖς γραφείοις μας ὑπὸ εἰδικῶ ὑπαλλήλου καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 1-3 μ. μ. ὥρας.

Αἱ ἀγγελίαι αὐταὶ δὲν θὰ ὑπερβαίνουν τὰς 4 γραμμὰς.

ΑΓΟΡΑΙ

ΖΗΤΕΙ νὰ ἀποκτήσῃ τηλέφωνον ἔμπορικὸν γραφείου. Εὐκαιρία διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἐγ καταλείψουν τὸ τηλεφωνικὸν μηχανήμα των.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν κλειδοκύμβαλον μεταχειρισμένον ἐν καλῇ καταστάσει.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ἔτη τῆς «Revue de deux Mondes» δεδεμένα ἢ ἀδετα.

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οἰκόπεδον ἐκ 1000 πῆχεων ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μεταχειρισμένον πόρτ-μαντὸ με πολλὰς θέσεις.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ στοκ ἐκ 500 μπερετιῶν παιδικῶν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ διάφορα καλοδιατηρημένα ἐπιπλα γραφείου, τραπεζαρίας, κοιτῶν.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινίς γερμανομαθῆς, γινώσκουσα καὶ γραφομηχανήν, διὰ παραγγελιοδοχικὸν γραφεῖον.

ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ

ΖΗΤΕΙ θέσιν ὡς οἰκίτροφος εἰς Παρθεναγωγεῖον διδασκαλισσα ὀριζοτόχος τῆς Γαλλικῆς.

ΖΗΤΕΙ θέσιν εἰς γραφεῖον ἢ ἔμπορικὸν καταστημα δεσποινίς καλλιστης ὁμογενεῖς εὐγενείας, ἀποφοίτος ἀνωτέρου Παρθεναγωγείου.

ΖΗΤΕΙ θέσιν εἰς γραφεῖον δεσποινίς, τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου τοῦ Ζαπφείου καὶ τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς, γινώσκουσα πρὸς τούτοις καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικήν.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΙΣΤΡΙΑ δεδοκιμασμένη ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τιμὸς συγκαταβατικὰς.

ΖΗΤΕΙ κατ' οἶκον παραδόσεις ὁμογενεῖς διδασκαλισσα, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καὶ πειρας.

ΕΝΟΚΙΑΣΕΙΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πρὸς ἐνοικίασιν ἀπορτεμὸν ἐκ 5-6 δωμάτων ἐπιπλα μένων, ηλεκτροφωτιστον, μετὰ λουτροῦ, ἐν κεντρικῇ ὁδῷ τοῦ Πέραν.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐπιπλωμένον εὐρύχωρον δωμάτιον ἐν κεντρικωτάτῃ θέσει τῆς Μεγάλης Ὀδοῦ τοῦ Πέραν.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐπιπλωμένον εὐρύχωρον δωμάτιον παρὰ ἐντίμῳ ὁμογενεῖ οἰκογενεῖα ἐν τῇ οὐνοικίᾳ Χαμάλ-μπαση τοῦ Πέραν.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐκηδεύετο συμπαθῆς καὶ νεαρῆ φυσιογνωμία, ὁ Ἐμμανουὴλ Γ. Φραγκάκης, ὑποκύψας εἰς ὀξεῖαν νόσον. Ἡ ἐκδήλωσις τοῦ πένθους ὑπῆρξε γενικὴ, τόσον ἐκ μέρους τῶν συμμαθητῶν του, ὅσον καὶ τῶν καθηγητῶν καὶ πάντων, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

Ἐκ τῶν ἐπικηδεῶν προσλαλιῶν, αἰτινες ἐξεφωνήθησαν, δημοσιεύομεν τὰς κατωτέρω.

Προσφώνησις κ. Πολυμένου Θεοφιλίδου :

Με καρδίαν αἰμάσσοσαν καὶ συντετριμμένην, πολυφιλήτέ μου *Μανώλη*, με ἄλγος, τὸ ὁποῖον προξενεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ ἀπροσδόκητος ἀπαγή σου, ἔρχομαι τὴν στιγμὴν ταύτην, με χεῖλην τρεμοντα καὶ με ὀφθαλμοὺς ἀποστάζοντας τὸ αἷμα τῆς καρδίας, νὰ σὲ ἀπεινω τὸ ὕστατον χαιρε.

Βλέπεις, φίλων φίλτατε, ὅτι ἐσεβάσθην τὴν τελευταίαν παρακλησίαν σου. Ἐνθυμεῖσαι, *Μανώλη* μου; Ἡμέραν τινά, ὅτε ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ τὸ πᾶν περίεξ ἦτο πληρὴς ζωῆς καὶ σφρίγγου, μ' ἐπλησίασες, καί, ὡσεὶ προαισθανόμενος τὴν βραχεῖαν ἐν τῷ κόσμῳ διομοιήν σου, μοι εἶπες ἀστείευόμενος :

— Ἐπιθυμῶ, φίλτατε, νὰ με προσφωνήσῃς, ὅταν ἀποθάνω, διότι οὐ μ' ἐγνώρισες καλλίτερον παντὸς ἄλλου.

Φεῦ! Ἐγελάσαμεν, διότι μᾶς ἐφαίετο, ὅτι ἴστατο τόσῳ μακρὰν ὁ θάνατος ἀπὸ τοὺς δεκαεννέα Μοῖσαι σου! Λίγη, ἰδού ἡ τραγικὴ ἰσολήθεισις. Οἱ πληθεῖς ζωηρότητος καὶ εὐφυίας ὀφθαλμοί σου δὲν κινούνται πλέον. Ἡ εὐγενὴς καὶ συμπαθητικωτάτη μορφὴ σου, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ἐβλεπῆς τίς ἄλλο τι, εἰμὴ φαιδρότητα, εἶναι κεκαλυμμένη μετὸ ὄχρον τοῦ θανάτου χρῶμα, καὶ ἡ χρυσοῦ καρδία σου, καρδία, ἣτις εἶχε πλασθῆ, διὰ τὰ σκορπίζη μόνον χρίμας καὶ νὰ ἐκδηλοῦται εἰς ὑψηλά καὶ φιλοθηρὰ ἔργα, ἔπαυσε πλέον τὰ κτυπᾶ.

Ἀγαῖομα φιλοσόφων γονέων, ἐντρυφήμα ἀδελφῶν καὶ φίλων, ἀπερχεσαι καθ' ἣν στιγμὴν ἔθειες τὸν ποδᾶ εἰς τὸν ἀνθῶνα τῆς ζωῆς καὶ τὸ μέλλον, πρῶτον καὶ ῥόδιον, σ' ἡμεῖδιά. Ἀπέρχεσαι καὶ τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον διανοίγεται, τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται μετὰ σου, δὲν θὰ δυνηθῆ εἴτε ὁ παιδαγωγὸς χρόνος νὰ ἀρῇ, οὔτε ὁ πεπλος τῆς ληθῆς νὰ καλυψῇ. Ὅλον τὸ βῆρος τοῦ χῶματος, τὸ ὁποῖον θὰ σε καλύπτῃ, θα κῆται ἐπάνω εἰς τὰς καρδίας μας! Ἡ ἀνομιησίς σου θὰ μᾶς κατακαίῃ τὰ σπλάγχνα!

Ἄλλα ποῖος δύναται ν' ἀντιταχθῆ εἰς τὰς θείας βουλας;

Οὐδεὶς οἱ ταλαίπωροι γονεῖς σου ἐφείσθησαν διὰ τὴν σωτηρίαν σου. Οὔτε τὸ ἀγρυπνὸν ὄμμα τῶν ἐπιστημόνων, οὔτε αἱ θερμαὶ παρακλήσεις, οὔτε αἱ εὐχαι τῶν φίλων ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἀδυσωπῆτου Χάρου. Καὶ θὰ ἦτο ἡ ἀφοσίωσις τῶν γονέων σου, πολὺκλαυστέ μου *Μανώλη*, ἣτις θὰ σὲ ἐθεράπευσεν, ἐὰν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον φάρμακον νὰ σὲ θεράπευσῃ.

Ἄλλ' ἂν ἡ Μοῖρα ὑπῆρξε τόσῳ σκληρὰ καὶ σὲ

ἀποσπᾶ τόσῳ νέον ἀπὸ τρυφερᾶς ἀγκάλας, ἡ μόνη παρηγορία σου ὡς γεννᾶται ἀπὸ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Παντοδύναμος δὲν θὰ παρίδῃ τὴν ἐκλεκτὴν ψυχὴν σου καὶ θὰ σὲ κατατάξῃ μετὰ τῶν πρώτων εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀγγέλων, μακρὰν τοῦ θρημέρου καὶ ματαίου τούτου κόσμου.

Χαῖρε ἑσσί, πολυφιλήτέ μας *Μανώλη*.

Ποίημα κ. Β. Τσαγκάλῃ :

Ελαμπε κ' ἡ καρδιά σου ἦτο ἀγαπημένη, ἦσο ψυχὴ εὐγενικὴ καὶ ἀνθοστολισμένη, καμῶρι τῆς μαννούλας σου, ποῦ ἡ πτωχὴ καρδιά τῆς δὲν ἔπαυσε ἀπ' τοὺς λυγμούς, οὔτε τὰ δάκρυά τῆς δὲν ἔπαυσαν, γιὰτ' εἶχε πάλι θάψει ἕνα κορμὶ ἀγγελικό, π' ὁ κόσμος εἶχε κλάψει. Ὁ Χάρος σὲ ἐξήλευσε, ποῦ πάντα αὐτὸς ζῆλευσε, π' ἀμειλικτος κατέρχεται καὶ σ' ἐβρῆ μαζεύει. Ἐξήλευσε τὴ νεότη σου καὶ πήρε τὴ ζωὴ σου, καὶ ἔφερε σὶν ὄρανὸ τὴν ἀγαθὴν ψυχὴ σου. Σὲ ἔφερε νὰ κατοικήῃς παντοτεινὰ κ' αἰώνια, τὴν ἀδελφὴ σου γὰ νὰ βρῆς, ἄχ! σ' ἔκοψε τὰ χρόνια. Ἀγαπητὲ συμμαθητά, ποῦ μᾶς ἠγάπας ὅλους, σὲ ἀγαπούσαμε κ' ἡμεῖς με ποῖους τάχα πόθους ἀπεκοιμήθης τὸν γλυκὸ ὕπνο καὶ δὲν ἐγυπᾶς; Σύννα νὰ διῆς πῶς ἦλθαμε πολυαγαπημένοι, Σύννα νὰ διῆς πῶς γύρω σου εἴμεθα μαζεμένοι! Σύννα νὰ πᾶμε σὶν ὀχολή, νὰ διῆς πῶς σὲ προσμένει νὰ σὲ δεχθῆ σὶν ἀγκαλιά, σὶν μαννα πονεμένη! Σύννα ἀπὸ τὸν ὕπνο σου, Σύννα γὰ νὰ σοῦ πῶ, ἕνα γλυκὸ νανούρισμα με θλιβερὸ σκοπὸ! Πλὴν φεῦ! κοιμάσαι, φίλε μας, τὸν ὕπνο τὸν σιγερὸ, φεύγεις καὶ πᾶς ἀγύριστος μ' ἕνα μικρὸ καῖμιο, Δὲν δύναμαι, ἄχ! δὲν μπορῶ νὰ σὲ γυρίσω πίσω, μόν' τὸν Θεὸ παρακαλῶ εἰς τὰ τοῦ Παραδισίου τὰ μέρη τὰ οὐράνια νὰ φέρῃ τὴν ψυχὴ σου!

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Συναυλία Τύπου. — Ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας ἐστέθη ἡ ἐν τῷ χειμερινῷ θεατρῷ Μνηματακίων δοθεῖσα τὴν Δευτέραν ἑσπερίς τοῦ Τύπου, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Ε. τοῦ Νομάρχου πρωτεύουσας Μπερῆ βῆ. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν αὐτοκρατορικοὶ πρίγκηπες, πλείστοι τῶν ὑπουργῶν, πολλὰ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ σώματος με ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ κοινωνία μας. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑσπερίδος ὑπῆρξε ποικιλώτατον, ἐξετελεσθη δ' ἐπιτυχέστατα ὑπὸ τῶν εὐγενῶν ἐρασιτεχνῶν κυριῶν, δεσποινίδων καὶ κυριῶν. Ἐν γένει ἡ ἑσπερίς αὕτη θέλει ἀφήσῃ ὠραίαν ἀνάμνησιν ὡς πρώτης ταξέως κοινωνικῶν γεγονότος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἰδιαιτέρως συγχαίρομεν τὴν Α. Ε. τὸν γενικὸν διευθυντὴν τοῦ Ἰαφείου τοῦ Τύπου Χικμὲτ βῆν, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ὁποῖου ὀφείλεται ἡ διοργανωθεῖσα ἑσπερίς, τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν πρὸς ἀποστολὴν καπνοῦ εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς στρατιώτας.

Δικηγορικὸν γραφεῖον. — Εὐχαριστοῦς ἀγγέλλομεν, ὅτι τὸ δικηγορικὸν σῶμα τῆς πρωτεύουσας ἐπλουτίσθη καὶ διὰ νέου μέλους αὐτοῦ. Ὁ φέρελλης καὶ ὀρηρὸς ἐπιστήμων κ. Δημ. Μοσχόπουλος, ὑποστάς τὰς νεομισημένους ἐξετάσεις καὶ τυχῶν τῆς σχετικῆς ἀδείας, ἴδρυσεν δικηγορικὸν γραφεῖον ἐν Γαλατῇ, Μινέρβα χάν (ἀναθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν) καὶ ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις παρ' ὅλοις τοῖς ἐνταῦθα δικαιοηρίοις. Ἡ χρησιμότης καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ νεαροῦ ἐπιστήμοις προεξοφλοῦσι τὴν πλήρη εὐδοκίμησιν αὐτοῦ ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ, τὴν ἐποίαν καὶ ἀπὸ καρδίας εὐχόμεθα αὐτῷ.

Θάνατος. — Με πολλὴν λίπην ἀναγράφομεν τὸν ἄωρον καὶ ἀδοκῆτον θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἡλ. Βορίδου, νεοῦ με πολλὰς ἐλπίδας καὶ μέλλον. Νόσος ὀξεῖα, προσβαλοῦσα τὸν ὄργανισμὸν του, τὸν ἔδομασεν. Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάντος ἐγένετο ἐν Ταταούλοις τὴν Τετάρτην ἐν ἐκδηλώσει πολλῶν συμπαθειῶν εἰς τὸ πειθος. Συλλυπούμεθα τὴν μητέρα τοῦ αἰοῖμου καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς, εὐχόμενοι αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Μνημόσυνον. — Συγκλητικὸν ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν ἐν τῷ ἱερῷ ναΐδῳ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος ἐν Σιολῇ τὸ τεσσαρακοθημερον μνημόσυνον τοῦ ὀλομοιήτου καλλιτεχνικοῦ Ἀλεξάνδρου Ρηγεπούλου, ἀρκειῶν ἐκ τῶν φίλων αὐτοῦ παραστάντων, οἵτινες καὶ συνευλήθησαν τὴν πενθοῦσαν χήραν καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς, τοὺς θρηνοῦντας τὴν ἀπάλαϊαν τόσον φερέλλιδος νέου.

Σκηνή εκ του φυσικου.

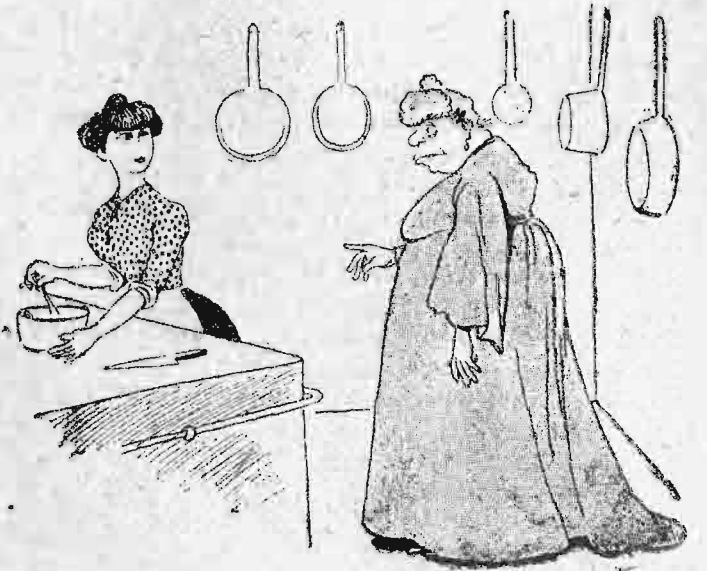
“Οπου η προθυμία της υποχρέωσης καταλήγει σε φοβερὸν κατάθραγμα.

Ἀπὸ τὸν Μεγάλον Δρόμον.

Αὐτὴ προστατεύεται ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλ' ἀφί-
νει χωρὶς προστασία ἀπὸ τὰ πυρὰ τῶν ματιῶν
της τοὺς ἄνδρας.

Δικαίως.

— Μαρούλα, τί κατάστασις εἶναι αὐτή; Ἐπάνω
στῆς πολυθρόναις καὶ τὸνίκαναπὲ εἶναι καθισμένη
ἔξ μηνῶν σκόνι.
— Καὶ τί πταίω ἐγώ, κυρία; Ἐγὼ μόνον τρεῖς
μῆνας ἔχω στὸ σπίτι σας... Ποὺ βρέθηκα οἱ ἔξη
μῆνες, ποὺ λέτε;

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

— Μὸν πτί μαρί, μοὺ λέγει ἡ γυναῖκά μου ψές,
ἀλλὸν-νου-ξ-ο τεὰτρ σὲ σουάρ;
— Ἄβὲκ πλαῖζιρ, μὰ πτίτ σερί.
Εἶμεθα ἓνα ζεύγος πολὺ καθὼς πρέπει καὶ κατὰ
τὰς νεωτέρας ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτισμοῦ ἔχομεν
ἀναθρέψει καὶ τὰ δύο μας κορίτσια.
Γνωρίζουν γαλλικά· δὲν ξέρουν ἑλληνικά. Παί-
ζουν πιανο, φοροῦν τρανσπαράν, ὁμιλοῦν πάντοτε
περὶ Παρισίων, περιφρονοῦν τοὺς προστύχους
Ἑλληνας. Ἐχομεν φίλους, παίζουμε μπριτς,
λόουν-τένις καὶ πηγαίνομεν εἰς τὰς σοαρέ νόδρ
τῶν θεάτρων.
Τί ἄλλους τίλους εὐγενείας θέλετε, παρακαλῶ;
Διὰ τὰ μὴ δυσαρεστήσω τὴν μικρὰν ἀγαπητὴν
μου σύζυγον, ἐλήρα ὅλα τὰ προγράμματα τῶν
θεάτρων καὶ τῆς τὰ ὑπέβαλα πρὸς ἐκλογὴν:
Θέατρον Συντάγματος: «Ἡ κυρία τοῦ Μαξίμ». Σοαρέ νόδρ. Τρε νόδρ.
— Ὄχι! τί ὠραία θὰ εἶναι! εἶπεν ἡ ἀγαθὴ μου
συμβία.

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ

καὶ
ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΟΥΖΑΦΕΡ ΒΕΗ

Διπλωματούχου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κοπτικῆς
τῶν Παρισίων
καὶ τετιμημένου διὰ χρυσοῦ μεταλλίου.

Πέραν, ὁδὸς Ἀδᾶ, ἀπαρτεμὰν Βιτάλη, 3,
(παραπλεύρως τοῦ καταστήματος Στάϊν).

Ὅλας τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ Μπίγιογλου, 188,
παραπλεύρως τοῦ Τοκατιάν.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ ΚΑΙ Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ

ἐν Γαλατᾷ, Ὁμὲρ Ἀμπιτ χάν, 14-15,

ἀγοράζει καὶ πωλεῖ εἰς τὰς τρεχοῦ-
σας τιμὰς τῆς ἡμέρας ὅλα τὰ εἶδη
τῶν χρεωγράφων, ἐξαργυρώνει
τοκομερίδια λήξαντα καὶ ἐξελέγ-
χει ὅλας τὰς κληρώσεις τῶν λα-
χειοφύρων ὁμολογιῶν.

Τηλέφωνον: Μπέγιογλου, 1912.

Νέα Σκηνή: «Ἡ ρόζ καλτσοδέτα τῆς Νίνας». Σοαρέ μπλε μαρέν.

Τὸ πουλάκι μου ἔγλυψε τὰ δάκτυλά του.
Πανελλήνιον: «Ἡ πρώτη νύκτα τοῦ γάμου τῆς Μιμίκας». Σοαρέ καφέ δλέ.

— Μιμὴ μου, τῆς εἶπα, αὐτοῦ νὰ πᾶμε, θὰ εἶναι ὅλη ἡ ὀριτοκρασί.

— Νὰ ἰδοῦμε, καλέ, καὶ παρακάτω.

Βαριετέ: «Ὁ ποδόγυρος τῆς Ἀδριάνας». Σοαρέ ξεστοπο-σοφρ. «Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος εἰς τὰς μὴ καθὼς πρέπει κυρίας».

Ἡ ἀγαπητὴ μου σύζυγος μ' ἐκύττοξε! Τὰ ματά-
κια τῆς ἔσταξαν γλύκα καὶ ἐπιθυμία. Τὸ στομα-
τάκι τῆς ἀνοίγε, εἰσιμο νὰ παρακαλέσῃ, κόκκινο-
κόκκινο καὶ λαχταριστὸ ὄσν τριαντάφυλλο μισο-
ανοιγμένο.

— Σ' ἐμάντεψα, πιστὴ καὶ σεμνὴ μου σύζυγος. Θέλεις νὰ πᾶμε στὸν σοαρέ ξεστοπο-σοφρ. Ἐτοι-
μάσου. ἀγάπη μου!

— Ἐέρεις, μὸν πτί μαρί; θὰ εἶναι καὶ ὁ Κοκός, ὁ Τοτός, ὁ Κουτός, ὁ Μιμῆς καὶ ὁ Σιξῆς.

— Ἄ! καὶ ὅλη ἡ ἀνωτέρα κοινωσία! ... Τότε νὰ πάρομε καὶ τὰ κορίτσια μας.

Ἐλήραμε τὰς δύο θυγατέρας μας καὶ τὴν ὀπη-
ρέτριά μας καὶ μετέβημεν εἰς τὸ θέατρον.

Περιττὸν νὰ σᾶς εἶπω, βι ἦτο πλήρες καλοῦ κόσμου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Ἀμφιθέατρον. — Εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἑβδο-
μάδος ταύτης τοῦ λαοφιλοῦς κινηματογράφου
«Ἀμφί» ἀνοργάγεται ἓνα νέον λαμπρὸν ἔργον, τὸ
συγκινητικώτατον καὶ πατριωτικώτατον στρατιωτι-
κὸν ἔργον: «Ἡ μνηστὴ τοῦ λοχαγοῦ» εἰς 4 πράξεις
πλήρεις πλοκῆς καὶ δράσεως. Οἱ καλλιτέχναι τοῦ
ὠραίου αὐτοῦ δράματος, ἐκ τῶν πρώτων τῆς Γερ-
μανίας, προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ χειρο-
κροτήματα τοῦ κοινῶ, ὃ δὲ σκηνικὸς διάκοσμος
τοῦ ἔργου, πλουσιώτατος καὶ ἐπιδεικτικώτατος,
προσδίδει εἰς τὸ ἀριστοῦργημα αὐτὸ ἀληθῆ αἰγλήν.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν
ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀνααιμικοὺς.
Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασή, ἀριθμ. 52